

Організація Об'єднаних Націй
Міжнародний Центр впровадження Програм
ЮНЕСКО
Департамент з питань освіти, науки і культури

Віктор Ідзьо

Сучасний терор та тероризм
в Україні:
кінець XX - початок XXI століття.

Львів – 2008

ББК 82.3(4 Укр)-

Друкується за рішенням Вченої Ради департаменту з питань освіти, науки і культури
(протокол №1 від 17 січня 2008 р.)

Рецензенти:

Дашкевич Я. – доктор історичних наук, професор Львівського національного університету ім. І.Франка (Україна).

Пришляк М. – доктор політичних наук, професор Римського університету (Італія).

Сімеряга М. – доктор історичних наук, професор, академік Російської Академії Наук (Росія).

Чопик Б. – доктор філологічних наук, професор університету штату Юта (США).

Ідзьо В.С.

Сучасний терор і тероризм в Україні: кінець ХХ – початок ХХІ століття. – Львів, 2008. – 64 с.

Історико-публіцистичні праці директора департаменту Міжнародного Центру впровадження Програм ЮНЕСКО, доктора історичних наук, професора, академіка Міжнародної Академії Наук Євразії Віктора Ідзя, присвячені вивченню проблеми терору та теторизму КДБ УРСР (1986-1991) та СБУ (1991-2007).

В основу праць поставлений критичний аналіз політичних, юридичних, правових відносин в тоталітарному, комуно-кадебістському режимі УРСР та з 1991 - України. Вивченню та аналізу терору, тероризму та організації вбивств, фабрикаціям кримінальних справ піддається період останньої чверті ХХ століття та період відновлення та становлення Української держави з 1991 по 2007 роки.

На глибоко науковому фактичному матеріалі, фактах оособистої боротьби з тоталітаризмом, неодноразове посягання КДБ-СБУ на життя, здоров'я, гідність та честь, аналізуються та вивчаються "правові відносини" та діяльність спецслужб в перехідний період від Української Радянської Соціалістичної Республіки до правоприємниці, яка взяла на себе всі політичні, юридичні обов'язки, останньої в якості Української держави.

Відтворюються маловідомі, а то й призабуті сторінки історії сучасного терору та тероризму, вбивств кращих представників української інтелігенції, в Україні, яка через призму своєї 16-ти літньої історії практично не змінила правові засади, які панували в УРСР.

Відтворюються долі українських патріотів, які боролися за відновлення Української держави в 1991 році і які за різних обставин уже в Українській державі не були оправдані судами України, а, навпаки, були знищені та піддані гонінню, тортурам та репресіям і проти яких новітні правоохоронні органи, СБУ, міліції, фабрикували кримінальні і політичні справи.

Критично проаналізований науковий матеріал може послугувати джерелом у об'єктивному вивченні процесів становлення та розвитку української дежавності, правових відносин, впливу комуно-кадебістських структур на формування української державної, правової системи та громадської думки.

Особливий акцент сконцентровано на аналізі діяльності радянських спецслужб, які залишилися основним важилем в стримуванні розбудови правового європейського порядку в Україні.

У працях наголошено, що спецслужби залишилися головним гальмом в розвитку правового суспільства в посткомуністичному, неправовому, тоталітарному режимі, що сформувався на території України.

**“Золотих не хочу лаврів,
З ними щастя не здобуду.
Як я ними увінчаюсь,
То поетом вже не буду.**

**Не поет, у кого думки
Не літають вільно в світі,
А заплутались навіки
В золотії тонкі сіті.**

**Не поет, хто забуває
Про страшні народні рани,
Щоб собі на вільні руки
Золоті надіть кайдани!**

**Тож підіте і скажіте,
Що поки я буду жити,
Не подумаю до віку
Зброї чесної зложити!”**

**Леся Українка. Давня казка.
(Зібрання творів у 12 томах. Т.2, К.1975, с.74)**

Терор та тероризм в Україні в кінці ХХ та на початку ХХІ століття.

В 2002 році в Україні вийшла перша і дуже актуальна та потрібна наукова книга “Політичний терор та тероризм в Україні. ХІХ-ХХ століття. Історичні нариси” (Київ. Наукова Думка.2002), яка розкриває на основі архівних документів факти злочинів радянської влади, Комітету Державної Безпеки (КДБ), над українським народом та українською інтелігенцією.

Водночас праця ідеалізує комуністичного ідеолога та комуністичного парторга, які за допомогою КДБ УРСР продовжили комуно-кадебістське правління в Україні ще на 15 років. На жаль, книга не констатує злочинів, тетору та тероризму, фактів вбивств кращих представників української інтелігенції в час правління Україною Л.Кравчука та особливо Л.Кучми.

Із прочитаної і проаналізованої праці складається враження, що злочини проти українського народу скоювались тільки в радянський час, а в час незалежності всім “українцям з неба манна падала...”

Ніхто з авторів не наголошує і не застерігає, що терор та тероризм, вбивства, які проводила в Україні організація КДБ, і яка з 1991 року змінила самоназву на Службу Безпеки України (СБУ), не можуть продовжуватися і повторитися в сучасній Україні.

Сукупність проаналізованих джерел, висновків наукової літератури та преси за 1991-2007 роки, дають підстави наголошувати, що у першій чверті ХХІ століття Україна залишатиметься тоталітарним, по суті рабовласницьким, неправовим режимом, своєрідним “комуно-кадебістським відстійником” і це зрозуміло, оскільки довго не мала своєї державності, перебувала і перебуває в жорстокій неправовій радянській військово-політичній, та адміністративній системі,

в якій злочини проти людини, народу, є справою політичного, соціально-економічного та культурного та побутового життя.

Важко повірити, що після такого тривало часу, майже 70-ти літнього тоталітаризму, в якому взаємні доноси громадян на громадян, були справою “життєвої необхідності”, і організовувалися та підтримувалися репресивною системою Комітетом Державної Безпеки Української Радянської Соціалістичної Республіки (КДБ УРСР), ця ж тоталітарна система безслідно зникла після 1991 року, без народного осуду, чи як виражається Левко Лук'яненко, без “Нюрнберзького процесу-2” в небуття в незалежній Україні.

Сукупність проаналізованих джерел дає право наголошувати, що неправова державна система продовжувала вдосконалюватись, що дає право говорити про відсутність прав людини, законності, недотримання Конституції в посткомуністичній Україні.

За таких обставин розповсюджений різношерстною та різноструктурною агентурою КДБ в подальшому СБУ, міф про “молоду демократію” в Україні в час “Перебудови” та після 1991 року залишається ілюзією та бутафорією.

І це зрозуміло, оскільки демократичні, некорумповані, державно-правові відносини неможливо встановити за такий короткий час. УРСР, була жорстоким тоталітарним режимом, який залишив у 1991 році всю політичну, правову, репресивну та корумповану інфраструктуру, в якому КДБ УРСР можна поставити в основу організованої та злочинної корупції, яка і сформувала ілюзорний посткомуністичний, в рамках етнічної території, неправовий режим під назвою Україна, в якому і сьогодні, внаслідок таких тяжких наслідкувань по принципу спадковості УРСР – Україна, немає вільної думки, демократичної інтелігенції, вільної преси, телебачення, радіо, а комуно-скадебізовний натопв “правоприємників”, партійних та кадебістських функціонерів та їх дискредитованих стукачів та провокаторів, яких називають:

вченими, письменниками, вчителями, лікарями, виглядає, як натовп керованих пристосуванців біля новоутвореного “українського корита” і т. д.

Вся ця система не пройшовши “люстрації”, не може задовільнити в контексті сучасного європейського вибору розвитку України новітнє українське суспільство, правову систему, судову систему, виборні та державні органи, що засвідчують наукові дослідження вчених європейських країн та констатація фактів та висновків фахівців з Ради Європи та Європейського Союзу.

Особливо люстрацію слід провести, як це зроблено в Чеській Республіці, над людиноненависницьким монстром КДБ УРСР, офіцери та генерали якого з 1991 року згідно доктрини правоприємництва “УРСР та трансформації в Україну” - проголосили самі себе Службою Безпеки України (СБУ).

На жаль радянська тоталітарна державна машина, організація КДБ-СБУ, за 16 років функціонування з багатомільйонною агентурою, та людиноненависницькою системою не змінилася. Як знаємо із розсекреченого архіву східно-німецької військово-політичної та агентурної системи “Штазі”, яка працювала за єдиними стандартами КДБ СРСР і утримувала своє криваве функціонування на провокаціях, терорі, вбивствах, доносах, що були нормою “побудови радянського ладу в Демократичній Республіці Німеччина”, все німецьке суспільство, нічим по суті не відрізнялося від керованого КДБ суспільства в Україні.

В такому контексті, але більш жорстокому, утаємниченому, розвивалася й УРСР, а з 1991 року, без критичного осмислення минулого, Україна, спецслужби якої заплямували себе низкою терористичних атентатів, жорстоких вбивств, які потребують серйозного юридичного та правового вивчення, аналізу та осмислення науковцями, в подальшому законодавчого засудження обґрунтування в парламенті, як і обґрунтування засад та концепції діяльності СБУ.

Все суспільство, як відомо із розсекречених архівів “Штазі” писало один на одного доноси, підкидало неблагоннадійним в їжу отруту, дбаючи за збереження свого життя та певні матеріальні подачки і пільги, фактично залишаючись у рабському становищі. На жаль вся військово-політична, правова структура УРСР з терористичною організацією КДБ залишилася в першому десятилітті практично без змін в новоутвореній Україні.

Водночас агенти КДБ-СБУ, практично з волі своїх господарів, розікдали всі створені тяжкою працею українського народу в попередні епохи матеріальні та технічні надбання, очолили політичні партії, інфраструктуру релігійних конфесій, засоби масові інформації, навчальні заклади і т. д.

Аналіз джерел дає підстави наголошувати, що в перше десятиліття, прикриваючись демократичними та патріотичними лозунгами, пристосована до нових умов тоталітарна система, та кадебісько-комуністична, корумпована зверху до низу, удержавлена мафія КПРС та КДБ в Україні, яка швидко перелицювалася в “українську”, одягнувши по команді з КДБ вишиванки, та покидавши членські квитки комуністичної партії, якій клялися вірністю, в черговий раз обдурували, залякавши та принизивши добродушний український народ, фактично узурпувала владу: в науці, культурі, літературі, мистецтві. Всі бувші комуністи зайнялися, за цільовим спрямуванням КДБ України, розграбуванням національних та культурних надбань, новітньою русифікацією українського народу, підривом національного та економічного розвитку молододі Української держави.

Власне вся ця червона мафія та новоспечена КДБ-СБУ феміда і псевдоеліта, які організувала розкрадання багатств українського народу, терор над українськими патріотами, національними та духовними цінностями, мовою, культурою, повинні відповідати за скоєні злочини.

Процес розкрадання національних та культурних надбань українського народу проходить і в цей час, що дає підстави наголошувати, що ця стагнація буде довготривалим явищем в Україні і власне вона не має нічого спільно з демократичними процесами, українською національною ідеєю, українською національною державою та європейською демократією.

На жаль, після 1991 року уже в незалежній Україні ніхто не зайнявся організацією оправдання українських патріотів, які в різний час боролися за незалежність України. Цього і не могло статися, оскільки прокуратура, суди, КДБ-СБУ, практично залишилися у тому самому законодавчому та правовому просторі, в якому вони перебували впродовж 70-ти років тоталітарного режиму. В КДБ-СБУ і до сьогодні працюють ті самі “російськомовні професіонали”, організатори злочинів, терору та тероризму над українською інтелігенцією, українським народом, окремими особами.

Всі ці “російськомовні професіонали”, які до 1991 року були членами КПРС і втілювали засобами терору та тероризму комуністичну ілюзію в Україні, відправляючи в табори смерті українських патріотів, сьогодні, черед призму 16-ти літнього періоду відновлення незалежності України, не отримали юридичного та правового заключення та висновку про свою діяльність.

За юридично-правовими нормами УРСР – оправдання думаючих по іншому не передбачувалось, в незалежній Україні, яка стоїть на постулатах правоприємництва УРСР, це теж не передбачається...

Натомість, антиукраїнська система КДБ у всіх вийшовших із тюремних застінків патріотів засобами репресивної тоталітарної системи з новими “українськими ілюзорними лозунгами” перетворили в рабів, стукачів і провокаторів з певним механізмом “подачок окремим категоріям репресованих” і то в окремих центральних та

західних областях України, і таким чином вирішила питання “репресованих патріотів”.

Всіх, а їх не багато, хто не побажав того почесного, розрекламованого кадебістського “стойла” тероризують і до сьогодні, застосовуючи всі наявні аксесуари скагебізованої “громадської”, “наукової”, “кадебістсько-поліцейської” думки, біологічну та психотронну зброю, погрози, організовують вбивство.

До терору залучається підконтрольна КДБ-СБУ, переповнена агентами, “демократична преса”, яка в подальшому через багатомільйонну агентуру стукачів і провокаторів озвучує волю своїх кадебістсько-есбеушних хазяїв.

Така “керована рабовласницька демократія” яка офіційно визнана в сусідній Росії, та напрацьована КДБ “система керованої демократії” в Білорусі у вигляді ілюзії видається за “патріотизм”, “волевиявлення”, “демократію” і в Україні.

Всі ці проблеми з наукової точки фактично не вивчались до 2000 року, за таку наукову позицію чи точку зору в Україні переслідували, а більш зарозумілих вбивали, а хто ставав на шлях спротиву тоталітарному режиму та комуно-кадебістської еліти, яка займалась “приватизацією народного добра” і яку очолювали головний ідеолог КПРС, перший приватизатор народного добра в Україні, Л.Кравчук, в подальшому – ідеолог КПРС меншого рангу, парторг заводу Л.Кучма, а сьогодні антиукраїнська “парламенсько-президенська” мафія О.Мороза, П.Симоненка, В.Януковича, – той піддавався жорсткому терору, переслідуванням, провокаціям та дискредитаціям “української влади та спецслужб”.

Більш принциповим та наполегливим українським патріотам, просто відрубували голову. Ось і весь закон України... Такі рецидиви, як наслідки 16-літнього панування Україною комуно-кадебістських адептів.

Однак, є й рідкісні винятки. У 2002 році на хвилі протистояння з режимом Л.Кучми вчені обережно почали ставити і обережно з'ясовувати питання, яке вилилося у серйозну наукову працю – “Політичний терор та тероризм в Україні. ХІХ-ХХ століття. Історичні нариси” (Київ. Наукова Думка. 2002).

Безсумнівно, що малотиражна наукова книга, яка адресована науковцям, розглядає основні терористичні акти ХІХ століття та злочини НКВС, МДБ та Комітет Державної Безпеки (КДБ УРСР), однак, книга не дає відповідей хто, коли і як був притягнутий до відповідальності чи був покараний за злочини перед українським народом за терор і знущання над українською інтелігенцією. Ця проблема як і наявність терору, провокацій та дискредитації в Україні над українською інтелігенцією, існує і сьогодні. Схожі проблеми є в “керованій демократії Росії” і в “демократичній християнській Польщі”, і в “білоруському тоталітарному режимі” оскільки сучасна феміда використовує для свого утвердження “комуно-кадебістські кадри”, стару агентуру спецслужб в цих країнах.

За таких обставин, жодна проблема оправдання українських патріотів не з'ясовується навіть на науковому рівні, не говорячи про юридично-правовий аспект.

Уявіть собі, скільки крові, скільки жертв, скільки висланих в Сибір, розкуркулених, вбитих замордованих українських робітників, селян, представників української інтелігенції, релігійних діячів та їх родин, воїнів національно-визвольних змагань УПА, українських патріотів, що боролися за незалежність України в 70-90 роках – стоять за таємними рішеннями Української Радянської Соціалістичної Республіки та її каральної системи КДБ, які ще потребують подальшого дослідження, а архіви України та “новоутворений монстр” Служба Безпеки України не торкається цієї проблеми, а якщо торкається, то вибірково, косметично, допускаючи до

документів добре перевірених науковців, агентів спецслужб, що не дає право говорити про об'єктивне вивчення цієї проблеми. Всі решта наукові монографії з цієї проблематики просто дескредитуються підконтрольними спецслужбам вченими та, так званими, молодими “розкрученими”, лунаючими із всіх засобів масової інформації, науково-дослідними центрами, інститутами, установами.

В цей же час для незалежних вчених в тоталітарно-рабовласницькому режимі архіви закриті на замок. Тому в Україні жодного оправдального вироку українським патріотам, жодного покарання кадебіських злочинців.

З 1991 року ця “феміда” самопроголосила себе Службою Безпеки України (СБУ) з усією репресивною структурою, агентурою (від 5 до 10 млн. осіб на 48-ми мільйонне зацьковане та залякане населення) та злочинною політичною і адміністративною системою. Усі ці особи, які знущалися, катували, віддавали накази тероризувати та вбивати національно-свідому українську інтелігенцію в 60-90 роках ХХ століття аж до 1991 року, в подальшому, без кретичного правового аналізу їх діяльності, перейшли в пряме підпорядкування СБУ.

Самі ж вбивці і терористи української національної ідеї є почесними пенсіонерами КДБ-СБУ і ніколи не будуть покарані за злочини проти українського народу та української інтелігенції.

Після відновлення незалежності України в 1991 році, спостерігалася невеличка відлига, однак, за цей час кати не отримали заслуженого покарання, оскільки всі фактично залишилися при владі.

Діяльність більше як 5 – 7 мільйонів осіб, що були членами КПРС та офіцерами та генералами КДБ, що швидко перелицювалися, і після 1991 року продовжили свій кривавий поступ над українською інтелігенцією в сфері тероризму уже в Українській державі, потребує клопіткого дослідження.

Всі комуно-кадебістські злочинці ще й в 2006 році посідали в “Українському парламенті”, як наголошував з трибуни парламенту віцеспікер комуніст А.Мартинюк із 450 парламентаріїв, що засідали в Верховній Раді, 444 були членами КПРС і агентами КДБ.

Як засвідчують документи, навіть після проголошення незалежності, комуністична феміда в особі підтриманого КДБ УРСР, його політичним ідеологом Л.Кравчуком, продовжила уже під маркою реінкарнованої з КДБ “ новою службою насилля і терору” Службою Безпеки України (СБУ), репресії над українською мовою, культурою, українським народом, наслідки яких в “двоязичії” споглядаємо і сьогодні.

Сьогодні маємо в Україні жахливий і разючий факт українського тероризму – Вячеслав Чорновіл, який сидів у радянській політичній в’язниці, вийшов із неї живим, а можновладці з комуно-кадебістського табору Української держави в боротьбі за владу уже в незалежній Україні пішли на ганебний і нелюдський злочин – політичне вбивство.

По факту скоєного злочину, Вячеслав Чорновіл загинув в незалежній Україні, і це вже ніяк не змиє кровавої плями з цього неправового, людиноненависницького тоталітарного режиму комуно-кадебістських катів і вбивць, які фактично являються основоположниками сучасного українського терору та тероризму.

Власне, ця феміда не наважилася визнати акт терору та геноциду над українським народом, українською мовою, культурою, національно-визвольним рухом, організованих вбивств його чільників, які боролися за незалежність України в 30-50 роках ХХ століття і навпаки, тенденційно в традиційному руслі, заплямувала себе низкою злочинів починаючи з вбивств С.Петлюри, Є.Коновальця, С.Бандери, в радянський час композитора В.Івасюка та інших, а в український час вона закінчила своє криваве функціонування вбивством В’ячеслава Чорновола. Далі

продовжила епопею сходження українського тероризму – до найвищої фази – відрубанням голови українському патріоту Георгію Гонгадзе.

Жахливі злочини українського комуно-кадебістського режиму – криваві вбивства, спроба отруєння народного президента Віктора Ющенка діоксином, яку організувало та втілило найвище керівництво СБУ, ще чекають свого дослідження та правових висновків.

Можемо тільки наголосити, що УРСР ув'язнила В.Чорновола, а незалежна Україна – засобами терористичної організації СБУ – вбила майбутнього кандидата в президенти та народного героя України, посягнула на життя і здоров'я народного президента Віктора Ющенка.

Все це є фактом того, що жодного оправдального вироку для простих українців, патріотів України, простого українського громадянина, не було і не буде і тільки терор та тероризм, як основний фактор діяльності та самозбереження КДБ-СБУ, може вилитися в нову фабрикація кримінальної справи над автором даного дослідження – чесного і вільного від “науковців” та спецслужб українського тоталітарного режиму.

Не слід виключати і організацію вбивства з кримінальним відтінком... Після вищеописаного, і проаналізованого нами джерельного фактажу – СБУ спроможне на все, в основі свого панування ця організація зробила ставку на традиційні методи терору та тероризму, що дає право утотожити СБУ з відомою по розсекресених архівах Німеччини, терористичною організацією “Штазі”, документальний фільм, про діяльність якої нещодавно переглядав в Німеччині Президент України Віктор Ющенко.

Власне, не тільки вбивство В.Чорновола яскраво характеризує новий тоталітарний, антиукраїнський неправовий терористичний режим, який очолює фактично 16 років комуно-кадебістська мафія злочинців, яка і сьогодні

прагне утвердити двомовність, перетворити добродушну українську громаду в рабів. І є цьому підтверження, зокрема такий факт, як втеча біля 7-10-ти мільйонів українців з незалежної України в країни Західної Європи, в основній масі не “повій”, як виразився Л.Кучма, а національно свідомих українців, які не змогли протистояти неправовій, тоталітарній системі та сучасному терору та тероризму в Україні.

Всі ці українці зрозуміли, що сьгоднішній державний лад в Україні, можна кваліфікувати, як антиукраїнський рабовласницький режим. Тобто можна наголосити, що “українська” репресивна машина, яка відома своїм атентатом над Вячеславом Чорноволом, Георгієм Гонгадзе, отруєнням В.Ющенка, має у народу самоназву “головорізів та бандитів при владі”.

Власне модерний кучмізм став пригнічувачем українського національного духу, організатором новітнього терору і тероризму в Україні на початку ХХІ століття, який взяв на озброєння найжорстокіші методи: вбивства, насилля, дискредитації, фабрикацій кримінальних і політичних справ над вільнолюбними українськими патріотами.

Як засвідчують архівні документи, та правозахисні організації, структуру яких очолює нині герой України Євген Пронюк, вже на зорі української незалежності у 1991-1992 роках не було жодного покарання насильників з органів КДБ УРСР, які відзначилися репресіями проти української інтелігенції. Цей передовий бойовий загін, перевернувшись, а тобто змінивши назву, безкарно продовжив своє криваве функціонування та “владарювання” під назвою Служби Безпеки України (СБУ), і склав тим самим небезпеку для подальшого національного розвитку українського народу, української інтелігенції, української мови, української літератури, української культури.

В усіх вузах, науково-дослідних інститутах, академіях залишилась та сама “науково-освітня”, навчена

комуністичною освітньою системою, “феміда”, скомпроментована співпрацею з КДБ, яка в 1991 році була взята на баланс СБУ. Тому репресивну діяльність перевертнів ми спостерегаємо до сьогодні.

Слід наголосити, що таке репресивне господарювання, яке ми пожинаємо до сьогодні, потребує подальшого клопіткого наукового вивчення, оскільки СБУ, залучаючи сьогодні спецслужби сусідніх країн, зокрема, агентуру українського походження з Польщі, Росії, Канади та США до організацій терору, насилля, провокацій, дискредитацій тотального спостереження, в тому числі і над автором даного дослідження.

В хід ідуть всі брутальні методи наявні у цієї організації, яких після вбивства та засекречення справи Г.Гонгадзе, можна з упевненістю кваліфікувати, як найжорстокіші, оскільки ті державні діячі, а це як вважає громадська думка президент Л.Кучми, та його державна система, що виконала наказ, і організувала вбивство та відрубання голови Г.Гонгадзе, є по суті головорізами і складають небезпеку для українського народу, прогресивної української національно-свідомої інтелігенції.

Їх методи вражають: тотальні спостереження, тотальний терор, тотальне прослуховування, провокації, та дискредитації через усі наявні засоби та агентуру, примінення біологічної, біохімічної, психотропної зброї і т. д.

З сукупності виявлених джерел, можна наголосити, що в Україні ніякі закони не працюють, не спрацьовують скарги на злочинні дії влади навіть на ім'я нового демократичного Президента України В.Ющенка, якого самі головорізи з СБУ намагалися спровадити з цього світу. Скаржитися і просити захисту від злодіянь СБУ “держави в державі” більше нікому, оскільки власне вони номінально підпорядковані Президенту, а насправді є самостійною зверху до низу корумпованою інфраструктурою, терору та насилля, діяльність якої в контексті

захисту української мови, української літератури, культури, національної еліти є не зрозумілою і непрозорою. Всі скарги перехоплюються СБУ і викидаються в кошик для сміття.

В сучасній Україні як і в радянський час ніяких відповідей ні про отримання скарг ні про їх розгляд не дають, а за їх написання на адресу Президента України в подальшому позивач зазнає знущань від катів з СБУ.

Відразу ж після скарги автора брутально виганяють з роботи, організовують замах на життя, зазіхають на гідність, честь, підкидають в їжу різного рівня шкідливі припарати, розроблені в секретних біохімічних лабораторіях, організовують кримінальну та політичну справи, терор, насилля, провокації, а СБУ інспірує “написання” скарг своєю агентурою, різного рівня провокаційно-дискредитаційних статей в пресі тощо.

Ось такий стан справ з правами людини та законністю в сучаснім “комуно-кадебістським відстійнику” – Україні.

На жаль за 16 років функціонування терору та тероризму в Україні зміни не великі, всі злочини ще чекають свого “прокурорського дослідження” – мабуть в ХХІІ столітті, в посмертному варіанті та чисто технічному розслідуванні науковців.

Терористи з СБУ, а це в більшій мірі відділ контррозвідки, оперативний відділ, як і їх вищеозначені попередники, показують і сьогодні рецидиви стереотипів репресивного, безконтрольного самоврядування і насилля над українським народом та українською інтелігенцією, формують і групують за допомогою своєї багаточисельної агентури, громадську думку, підкріплюють терор пресовою атакою, розграбовують економіку України, продають її державні та національні цінності іншим державам. Найбільший процент зрадників – це офіцери та генерали КДБ України та найвищі українські сановники (Будулан, Бокай і т. д.). Все це люди, які втікали чомусь тільки в дві країни в Росію та Ізраїль, а згодом, повернувшись, ставали “Героями України”. Слід наголосити, що наданням

звань “Герой України“, яке в епоху Медведчука-Кучми на чорному ринку адміністрації президента вартувало “новоспеченому герою України“ від пів до мільйона доларів. За аналогічною схемою та тарифікацією, надавались ордени, почесні звання, членство в академіях і т. д., за якими в епоху Кучми стояла велика черга.

Хочу лиш наголосити, що автор даного дослідження став українським професором, а в подальшому в 2006 році академіком не заплативши встановленої в епоху Кучми суми в 30-50 тисяч доларів, згідно тодішньої тарифікації, а за свої дійсно наукові досягнення – 15 наукових монографій і 500 опублікованих наукових праць. Все це стало можливим, внаслідок зміни керівництва Академії після Помаранчевої революції та обрання першим народним президентом, українця Віктора Ющенка, за підтримку якого в нашій спільній боротьбі, автор отримав письмову подяку...

Однак, народна перемога скоро пройшла і репресивні сили за допомогою “сфабрикованих матеріалів та статей свої агентів” організують травлю, оскільки автор цього дослідження оскаржує злочинні дії КДБ та приємника СБУ в народного президента України Віктора Ющенка. Ось такі українські реалії сьогодення, при яких, як бачимо репресивна машина СБУ залишилась непокараною вже за новітні злочини, хоча причетність всієї інфраструктури, передусім центрального апарату СБУ, до злочинів та отравлення діоксином, В.Ющенка, очевидна сьогодні, як ніколи раніше.

Такі наші висновки доповнюють політичні вбивства з 1991 по 2007 роки, переслідування, терор над представниками української інтелігенції в сучасній Україні. Ніхто, на жаль, реально в сучасній Україні не захищає права людини та закони. Весь закон в Україні – це волевиявлення корумпованого передового загону СБУ та його розставлених біля різного роду державних та громадських “корит” своїх людей.

Сукупність проаналізованих джерел дають підстави наголошувати, що корумпований монстр СБУ дбає тільки за своє самозбереження, організовуючи обезголовлення, масовий терор, жорстоке вбивство І.Білозіра для залякування цілого західного регіону української інтелігенції. Не хочеться, але треба згадати загадкове вбивство КДБ в радянський час українського співака і композитора Володимира Івасюка, справа якого так і залишається утаємниченою в незалежній Україні...

Слід наголосити, що упродовж правління комуно-більшовицьких ідеологів, як виразився В.Яворівський, Л.Кравчука та Л.Кучми, жодний представник української інтелігенції, жодний український патріот, який у різних формах боровся в 70-90 роках за відновлення незалежності України, і проти яких були сфабриковані кримінальні та політичні справи, не були оправдані новим "українським" судом. Навпаки нинішні кишенькові суди на догоду різного рівня олігархам тільки сприяють утвердженню неправової системи в Україні.

За офіційні звернення на адресу правоохоронних органів України, прокуратури, суду, президента, вони не тільки не отримували відповіді, а ще з більшою силою зазнавали репресій, провокацій, дискредитацій терору і переслідування від СБУ, яка в нових умовах застосовує всю наявну агентуру для дискредитації, використовуючи психотропну та біологічну зброю, підпорядковані ЗМІ, дописувачів, письменників, науковців, а також інші форми та методи насилля та терору, розслідування злочинів яких, ще чекають свого часу.

В той час, коли влада президента і Верховної Ради є менш-більш видимою, то реальна влада в Україні, фактично вся її повнота знаходиться в СБУ, яка фактично, з багатомільйонною агентурою, узурпувала всю реальну владу в Україні...

Особливо, класично, в дусі сталінсько-берієвського ґатунку, розвинули свою репресивну діяльність СБУ, в час

правління, члена КПРС, парторга заводу, Л.Кучми, де рецидиви “кучмізму”, які виражаються не визнанням ОУН та УПА воюючою стороною за визволення українського народу в II Світовій війні, знищенням і не впровадженням в державне життя постулатів української національної ідеї, є своєрідним продовженням політичної лінії комуністичної партії Сталіна та репресивної системи НКВС-МДБ Л.Берії в окремо взятій країні – Україні, яскравим представниками якої були ідеолог КПРС Л.Кравчук та парторг КПРС Л.Кучма, їх бойовий загін КДБ-СБУ, діяльність якого потребує подальшого дослідження.

Автор монографії “Українська Повстанська Армія” (Сполом, 2005) теж зазнав переслідування з боку “вчених та наукових установ”, які ще з радянських часів заплямували себе зрадою перед українським народом та співпрацею з КДБ, де практично були філією цієї організації.

В наш час ці наукові установи, зокрема у Львові та Києві, залишаються по суті філією СБУ і виконують замовні “наукові статті” та рецензії, що дає автору право наголошувати на незначних політичних, правових, наукових змінах в незалежній Україні.

В 2006 році до терору підключились кіллери СБУ “журналісти, письменники”, які дуже швидко отримали в СБУ дозвіл на цькування і звісно виконали волю СБУ. Як бачимо з подачі СБУ інспіровані провокації та дискредитації з числа науковців та просвітителів через підконтрольну СБУ систему терору. Із-за певних міркувань, ми не приводимо прізвищ письменницької агентури та терористів, оскільки вони ще колись з партквитками були біля комуно-кадебійського корита так і сьогодні на тій самій “висоті” і страшно у цьому тоталітарному режимі боронь Боже щось сказати. Всі ці “перевертні” сьогодні у вишиванках – гордість нації, орденоносці... по сумісництву, кіллери та провокатори в СБУ, що боролись “з націоналістами” засобами терору, провокації та вбивств.

Сьогоднішній терор а 2005-2007 роках з наймом “писак-кіллерів”, “написанням доносів агентами КДБ-СБУ у Львові” це рецидив, який би повинен мати місце прокурорського розслідування, однак не в тоталітарно-рабовласницькому, керованому СБУ, режимі України.

Безсумнівно, що найняті СБУ “писаки-кіллери, “шукачі правди”, це трошки м’якша терористична форма діяльності СБУ, ніж орагнація фізичного вбивства у тій же Москві, Перемишлі, Києві, Львові, над автором даного дослідження в епоху Є.Марчука та його послідовників. І нічого тут дивного немає, оскільки українці пожинають традиційні результати діяльності КДБ-СБУ в новому тоталітарному режимі Україна, на вітвар відновлення незалежності якого вони поклали своє здоров’я і життя. Характерно, що над автором даного дослідження офіційно проголошений терор, говорячи правовими і юридичними нормами, з 1975 року і який проглядається беззупинно по 2007 рік.

Все це характеризує цей злочинний режим, та його терористичну феміду СБУ, як людиноненависницьку, корумповану зверху до низу і вшир, рабовласницько - терористичну систему, яка яскраво проглядається, якщо сумувати її діяльність в контексті досліджень сконцентрованих в науковій праці “Політичний терор та тероризм в Україні. XIX -XX століття. Історичні нариси”.

За таких обставин тема праці “Політичний терор та тероризм в Україні. XIX-XX століття. Історичні нариси”, яка досліджена вченими Інституту Історії НАН України, актуальна в Україні і в першій чверті XXI століття та потребує свого подальшого вивчення.

З приходом до влади Віктора Ющенка, до якого автор даного дослідження два тому звертався особисто з листом-скаргою, і на який немає жодної відповіді у продовж двох останніх років, ситуація не змінюється.

Президентська влада не вирішує ніяких проблем українських громадян, хоча за президента голосував весь народ і він сьогодні в державі є єдиною лігітимною, законно і всенародно обраною владою.

На жаль, тільки СБУ, діяльність якого є непрозорою і репресивною, в залежності від владної політичної кон'єктури, залишається каталізатором істини у тоталітарному, репресивному режимі...

В контексті нашого дослідження можемо наголосити, що праця "Політичний терор та тероризм в Україні. ХІХ - ХХ століття. Історичні нариси" і в наш час, особливо, актуальна після Помаранчевої революції, оскільки політична ситуація в Україні залишилася в плані законності, з приходом до влади "антикризової коаліції в парламент" та чільника уряду Віктора Януковича, на рівні епохи правління Л.Кучми.

Слід наголосити, що ситуація, яка склалася в час правління Л.Кучми, та його карально-репресивна система на чолі якої стояв передовий бойовий загін СБУ, який скоював і покривав злочини Л.Кучми. Новий уряд В.Януковича, продовжив терор над українським народом, його мовою, культурою, передовою інтелігенцією та українським історичними минулим та майбутнім.

Перед наявними фактами свідчень і сьогодні "одним із рецидивів" – не прийняття біло-синьою "коаліцією" боротьби українського народу за своє національне визволення під проводом ОУН та УПА та не признання воїнів українського національно-визвольного руху 30-50 років, воюючою стороною у ІІ Світовій війні.

Ці та інші рецидиви, які з'ясовує праця "Політичний терор та тероризм в Україні. ХХ-ХХІ століттях", приведені в нашому дослідженні, проливають світло на злочини проти українського народу, кожного українця, зокрема.

Як бачимо із даного дослідження з епохи УРСР, злочини влади генетично тягнуться і прослідковуються на протязі

всієї новітньої історії України з 1991 по 2007 роки, оскільки вся репресивна система в Україні залишилася без змін.

З 1991 по 2007 роки СБУ перетворюється на своєрідне кладовище трупів – від В.Чорновола до Г.Гонгадзе та інших менш відомих українців убитих з різних причин.

Всі ці злочини ще чекають свого подальшого аналітичного осмислення та реконструкції державної злочинності в сучасній Україні в контексті дослідження “Політичний терор та тероризм в Україні. ХІХ-ХХ століття. Історичні нариси”.

Після Помаранчевої революції ситуація не змінилася, оскільки, влада набирає рис рабовласницько-терористичного характеру по принципу рабовласницької демократії стародавньої Греції та Риму, що відкидає нас на 10 років в минуле і практично унеможлиблює вступ в Європейський Союз ще на десятиліття.

Сьогоднішня ситуація дає підстави вважати, що Україна за “антикризової коаліції” О.Мороза, П.Симоненко та В.Януковича набрала форми сучасного неправового антиукраїнського, тоталітарного режиму.

Список використаних джерел та літератури:

1. Главный Архив Российской Федерации (ГАРФ). Москва. Дела №66, листы: 130-131, листы:245-248, листы: 285-287, листы: 356-359, листы: 401-418,

2. Ідзьо Віктор. Українська Повстанська Армія – згідно аналізу свідчень німецьких та радянських архівних джерел. – Львів. Сполом. 2005, 208с.

3. Ідзьо В.С. Репресивна сутність партійно-політичної та військово-порліцейської системи СРСР у придушенні національно-визвольного руху: УГВР, ОУН, УПА згідно зі свідченнями надзвичайно таємних документів Головного Архіву Російської Федерації. Науковий Вісник Українського Університету.- М. 2004, т.VII, с.118-160.

4. Ідзьо В., Храбан О. Протоколи засідань Українського Історичного Клубу. – М.2003-2005. – М.2006, с.105-165.

5. Політичний терор та тероризм в Україні. ХІХ-ХХ століття. Історичні нариси. - Київ. Наукова Думка.2002, с.548-556, с.557-573, с.574-589, с.650-655, с.656 –677, с.788-797.

6. Симеоряга М.С. Российское государство и современная украинская диаспора (размішлення над процесами и историей взаимоотношений). Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. - М. 2005, т. ХІ, с. 157-160.

7. Щикочихин Ю. Последняя жертва Малой земли. Литературная газета. – М.1989, 13 августа.

8. Щікочіхін Ю. Остання жертва Малої землі.(передрук). Галичина. – Івано-Франківськ. 1989, 16 жовтня.

Сучасна тактика і стратегія терору та провокацій СБУ в першій чверті ХХІ століття – ”або бий та знищуй своїх, щоб чужі боялись...”

Терор Служби Безпеки України (СБУ) над Українським Університетом та Українським Історичним Клубом ведеться фактично з самого початку їх заснування, особливо, коли їх організував, зареєстрував і очолив в місті Москві дипломований історик випускник історичного факультету нині Прикарпатського національного університету – Віктор Ідзьо.

Такий терор має майже 35-ти літню історію, яку розпочало ще в 1975 році КДБ СРСР, а з 1991 перелицьований з української філії КДБ в нову тоталітарну, корумповану з верху до низу інфраструктуру – СБУ. Власне СБУ фактично продовжила стратегію і тактику терору, вже сучасного українського тероризму, в тому числі, і на побутовому рівні, над сім'єю В.Ідзьо.

Терор продовжується із-за амбіцій та небажання функціонуючої в Україні у продовж 16 років, неправової та рабовласницької системи, оправдати Віктора Ідзьо, і признати заподіяні проти нього та його сім'ї злочини, фабрикацією кримінальної та політичної справ. Справа не закінчується тому, що фактично за терор, організацію кримінальної та політичної справ, начальнику контррозвідки по Івано-Франківській області полковнику Лісовському прокурор уже незалежної України попросив в суду вищу міру покарання. Однак, покарання для полковника КДБ і оправдальний вирок для В.Ідзьо розтягнувся на довгі 15 років незалежності.

Вся ця кадебістська мафія, чи як її називають фахівці “основа української пострадянської корупції”, російськомовний, антиукраїнський, в своїй основі, монстр

СБУ, сьогодні стоїть в основі чисельних злочинів, про які наголошувалось в попередній статті-розслідуванні.

Всі замовні статті, терор, провокації, дискредитації, організації вбивств, де б вони не організувалися чи на підмосковній квартирі в м.Митищах, чи у львівському архіві, фабрикації нових кримінальних справ з метою затерти старі справи, побиття, підкинута зброя, ось неповний реєстр порушень прав людини та законів в незалежній Україні.

Усі такого роду “українські стандарти рабовласницько-демократичного розвитку” утверджують російськомовні спецслужби, власне, які і “вимагають двомовності” та інших антиукраїнських чинників.

З метою утвердження “своїх цінностей” вони не гребують ніякими засобами і вся їхня сьогоднішня стратегія і тактика буде проаналізована на прикладі дотримання законів, прав людини, що є актуальним в сучасній Україні.

В різний час при різних керівниках КДБ (в подальшому СБУ) в Москву, для терору над автором даного дослідження, присилались у відрядження різного рівня офіцери, “чорні полковники”, які відчасти офіційно, відчасти не прикріплюючись при Федеральній Службі Безпеки Росії (ФСБ), організували терор, залучаючи місцевих московських українців, особливо тих, які були тісно пов’язані з ФСБ. Штатні співробітники СБУ втираючись в організації українців Москви: Український Університет, Український Історичний Клуб, влаштовували терор над автором даного дослідження. Українці в Москві уже знали, що СБУ діє вахтовими методом, офіцери контррозвідки та їх високоінтелектуальна агентура з управлінь від Харкова до Закарпаття міняли одні одного і так “вели безпересудний терор фактично десятиліттями...”. Слід наголосити, що в цю пору з аналогічними терористичними проханнями СБУ зверталось до громадян українського походження Польщі, США, Канади і т. д.

Починаючи з головування в СБУ Євгена Марчука прибуваючі в Москву офіцерам СБУ ставились різного рівня завдання від фізичного знищення до дискредитації В.Ідзьо, як голови УУМ та УІК, і керівництва цих організацій.

Для цього наймались, чи випрошувались у ФСБ агенти українського походження. Оскільки офіційно сфабрикована кримінальна та політична справа, яка розвивалась КДБ СРСР з 1975 року, з 15-ти ліття Віктора Ідзьо, що є засвідчено в Івано-Франківському архівів (КДБ-СБУ), офіційно розвалилась у 1986 році у суді, а в подальшому постійно оскаржувалась. Нові “демократичні бандформування КДБ” незалежної України, які у 1991 році перелицювались в СБУ не знайшли інших варіантів, як терором, провокаціями та дискредитаціями припинити діяльність “оскаржувача” В.Ідзьо у Москві.

Оскільки, СБУ не змогла завербувати Віктора Ідзьо в агенти навіть засобами організації кримінальної та політичної справ і затерти раніше сфабриковані ганебні справи, які організовувались за участю багатотисячного натовпу агентів, то СБУ перейшла, після написаної нової скарги в 2005 році на ім'я президента В.Ющенка, до більш жорстоких дій.

Організуючи кримінальні та політичні справи СБУ, як виразник корумпованого насилля та терору застосував традиційний метод “міліцейське кримінальне свавілля”, яке, зокрема, у Львові було доповнено “заявою” одного дискредитованого провокатора, який у радянський час був виправданий КДБ, отримав матеріальну компенсацію, навіть захистив дисертацію і в подальшому з Москви, де закладниками системи залишилися його сини, був перекинутий в Україну, по узгоженості з певними підрозділами спецслужб, де виконував різного рівня провокації в українському середовищі, включаючи й написання різного роду брехливих скарг в прокуратуру, міліцію і т. д. на замовлення СБУ.

Цьому всевладдю та вседозволеності СБУ сприяла відсутність законів та прав людини у новоутвореному рабовласницько-тоталітарному режимі – Україна, де під ілюзією державності, вбивали засновників української демократії та державності в особі В.Чорновола, відрубують голови українським патріотам Г.Гонгадзе, з наказу самого “гаранта конституції” та президента Л.Кучми, що зафіксовано розслідуваннями та плівками майора М.Мельниченка. Про отруєння В.Ющенка наголошувалось вище.

Для втамування амбіцій в хід йшли найбрутальніші методи. Спочатку з 1986 до 1991 року терор КДБ, ініційований з Івано-Франківська був спільний і управління КДБ по Івано-Франківській області переконувало своє московське керівництво в правильності терору. Після розвалу СРСР, не зумівши завербувати і знищити В.Ідзьо, КДБ УРСР, з великою злістю звернувся за допомогою до нової, “демократичної” Росії. Терор був підтриманий з 1991 року Федеральною Службою Безпеки (ФСБ). У Москву прибула інфраструктура СБУ і упрощувала місцевих московських українців допомагати їм у боротьбі з “націоналістом-бандерівцем” В.Ідзьо обіцяючи одним московським українцям попасти в списки запрошених українців з Москви до Канади та США по обміну діаспорами, іншим обіцяли публікації в українських журналах та газетах, чим тоді скористався Шишов, ще комусь допомагала виїжджати за кордон та в Україну.

Ось так, наприклад, у 1986 році КДБ підготувало для терору свого агента Шишова, який в подальшому був виявлений українцями Москви, оскільки “очолив” літературну секцію товариства “Славутич”, роботу якої в подальшому по завданню спецслужб розвалив, на що скаржилися українці. Пізніше Шишова знову “прикріпили” до мене. Але оскільки я був попереджений мовознавцем О.С.Масикевичем і істориком М.Забочнем, що Шишов є агент ФСБ і провокатор всього українського, мені тоді вдалося уникнути його провокації та

“дискредитацій” в пресі. Взагалі Шишов, якого до провокації спонукало СБУ, скоро в Україні в журналах за участю та допомогою СБУ на початку 90-х років перетворився у визначного “літературознавця із Москви”. А фактично виявився провокатором, “допомагав” КДБ-СБУ виявляти “націоналістів та визначати їх діяльність в Києві та Москві”.

Всі ці операції СБУ проводило спеціально на передодні Світового Конгресу українців з метою дискредитувати В.Ідзьо та очолювані ним українські організації в Москві. Чільники СБУ переконали своїх агентів, в тому числі і в Росії, що В.Ідзьо через суд ніколи нічого не оскажить, оскільки в українському тоталітарному режимі весь закон, суд, прокуратура підконтрольні СБУ, тобто, на місцях суддів, прокурорів, слідчих та в керівництві міліції сидять найжорстокіші агенти СБУ, які затруть все.

В подальшому СБУ почав масову дискредитацію, та провокацію перед президентом В.Ющенком, цивільною владою за участю всієї багатомільйонної структури агентів СБУ. За задумами контррозвідки СБУ В.Ідзя слід виключити з усіх академій, зняти всі наукові звання, завести через доноси агентів СБУ (зі Львова) кримінальну справу, і по сфабрикованій справі, посадити. Львівська міліція (агентура СБУ), за вказівкою СБУ очолить терор. Так розповів Шишову у Москві кадровий офіцер СБУ, а він наближчому другу, теж агенту ФСБ. Так має закінчитися шлях В.Ідзьо, заявили алкоголіку Шишову, офіцери контррозвідки СБУ, а ви будете, з нашої волі, очолювати в Москві всі “українські починання”, бандерівське лоббі, яке очолював В.Ідзьо, ліквідуємо раз і на завжди...”. Так запланувало найвище керівництво СБУ, тому пасквілі агентів у Москві та Львові, без будь - якого осмислення СБУ, через деморалізованих агентів поступили у впровадження “особливою, як виразалась в Києві пані В.Піскун, все закінчиться “особливою операцією Івано-Франківського відділу СБУ”. Провокацію та дискредитацію

намагались розвернути також через бульварну підконтрольну пресу, яка повинна була вкорінити “новину” у “скагебізоване, наукове, громадське та літературне життя”.

СБУ вкрай потрібно була така акція, оскільки на передодні IV Світового конгресу українців потрібно було дискредитувати Український Університет і Український Історичний Клуб його реальну роботу, а головне його ректора і голову, професора і академіка Віктора Ідзьо.

СБУ не бажало бачити конкретну незалежну, не контрольовану нею, критикуючу його репресивну діяльність, науково-освітню та науково-дослідну роботу, а саме виставку від Української Москви XII томів Наукового Вісника Українського Університету м. Москви та XII томів Наукового Вісника Українського Історичного Клубу, багаточисельні наукові монографії визначних українських вчених з Росії. Оскільки українські агенти з бутафорних “організацій” Москви нічого не змогли показати, а їм дали за “їх роботу ордени”, СБУ вдалася до безжальної провокації та дискредитації. Весь цей проект СБУ намагався впровадити на передодні IV Світового Конгресу Українців, з метою здійснити “всесвітній лемент”. Потрібно було протягнути на Конгрес від Москви своїх агентів, згідно з вимогою ФСБ, представити давно уже не існуючу та бутафорну, підконтрольну та утворену зі згоди спецслужб, організацію “Славутич”. Видати неіснуючу бутафорию за реальність, оскільки люди які представляли цю структуру уособлювали спільний “проект” “СБУ-ФСБ”.

Бутафорний проект за участю давніх агентів провалився на Конгресі з тріском. Всі делегати світової діаспори і всі українські та світові діячі побачили, що так звані “Славутичани” це агенти ФСБ в якості “української організованої громадськості з Москви”. Всі зрозуміли, що ці делегати ще й учасники дискредитаційного проекту СБУ, який був “справою честі” для спецслужб, тому підтримали реальну роботу і одобрили презентацію на Конгресі Наукових Вісників Українського

Університету та Українського Історичного Клубу м.Москви. Це звичайно був великий ляпас корумпованим спецслужбам, вони не чекали такого провалу і викриття всіх свої агентів, бутафорій та потьомкінських хаток, за які, до речі, незаслужено, нагородили “українську бутафорію з Росії”, нафтового барона, українским орденом. Світова діаспора, як стало відомо, вже давно бореться з втручанням у внутрішні справи Світового Конгресу Українців, СБУ та суміжних, аналогічних сусідніх організацій, з якими СБУ має таємні угоди про спільну співпрацю “проти українського буржуазного націоналізму”.

Академік П.Кононенко також віддав перевагу науково-дослідній роботі УУМ та УІК, яку очолює ректор УУМ, голова УІК, академік В.Ідзьо. Слід наголосити, що на Форумі таку діяльність привітали всі делегати з Канади, США, Німеччини, Австралії, оскільки Наукові Вісники УІК та УУМ це була реальна конкретна робота, яка ведеться вже на протязі 15 років. Підтримали діяльність УУМ та УІК й такі українські світочі, як П.Кононенко, А.Погрібний, М.Горинь та інші. Звичайно, це був удар по СБУ-ФСБ та “їх всіх, так званих, щойно новоспечених орденосцях, делегатах від бутафорних українських організації Москви”.

Таким чином діяльність СБУ та ФСБ стали зрозумілі міжнародній українській громадськості після виступу “новоспеченого голови української громади в Росії (уже орденосця) пана Думи”. Він, намагаючись утвердити свою нафтову імперію в державному закладі України, Культурному Центрі на Арбаті, невідомо за що, за які заслуги і з яких причин, облив з трибуни брудом, Культурний Центр України в Москві, та його невтомного директора доктора історичних наук В.Мельниченка, виголошував речі, з папірця, в які і сам не вірив, які і сам не розумів, думаючи, що перед ним блазні.

Тому вся делегація від Москви, означена вище затихла, зрозумівши, що вони – бутафорія і представляють виключно інтереси нафто-газового барона та спецслужб.

Оскільки на базі Культурного Центру України реально в Москві працює Український Історичний Клуб і Український Університет то удар СБУ в подальшому засобами терориста Шишова через підконтрольну СБУ пресу, був направлений проти ректора УУМ, голови УІК В.Ідзьо та директора Культурного Центру України в Москві В.Мельниченка. Сюди ж були спрямовані комплексні доноси агентів СБУ-ФСБ в Москві та Львові.

Для цього були найняті СБУ старі перевірені провокатори, які вже давно були виявлені, оскільки займалися деорганізацією та провокацією українського життя в Москві, яким і втрачати було нічого, бо були викриті українцями у Москві та Львові ще в пізньюрадянський час. А ще раз засвітитися, може в останнє з брудом, як “правдоборці і патріоти” під дахом СБУ в час Конгресу, було вкрай потрібно. Треба наголосити, що фактично за участю цього клану персоналій, тоді ж у Львові СБУ вже розігрувався сценарій “наукових правдоборців”. У Львів прибули і “великі знавці української діаспорної проблематики”.

Однак, удар у Львові СБУ провів якомсь неефективно, тому що ще раніше було відомо, що дописувач в міліцію і “правдоборець” в одній особі, це антиукраїнський елемент, який представляє ФСБ-СБУ. Тому проект терору над В.Ідзьо не був реалізований. Місцеві хруні виконували завдання якомсь мляво, не бажали засвітитись, тому було вирішено сконцентрувати основний удар в Києві, оскільки “київські голворізи” вважаються найжорстокіші і працюють безоглядно.

В Києві за підтримки всього центрального апарату та регіональних структур СБУ, прибувши на Конгрес, провокатори та дискредитатори осмілішали. СБУ не бажало зупинятися на півдорозі. Як правило СБУ в усіх випадках намагається реалізувати свої проекти, для цього і потрібно було всесвітній дискридатаційний масштаб, хоча лозунг висунутий президентом В.Ющенком перед Конгресом налаштував на всеукраїнську злагоду. СБУ фактично

зневажило та принизило в цьому президента В.Ющенка, показавши, “хто в хаті господар”, що було засвідчено вигуками агентів спецслужб в залі під час Конгресу, які намагалися дискредитувати виступ президента. Все це стало можливим після отруєння та непокарання за злочин. “Головне пустити дискредитаційний галас, а багатомільйонна аудиторія агентів підтримає і направить провокацію та дискредитацію в потрібне русло”. Так спланували в контррозвідці. Щось схоже у самому залі було організовано провокатором СБУ і проти самого президента В.Ющенка. Видно, ця операція була відпрацьована і відшліфована, як і вся стратегія і тактика бандформувань терору.

Запущена провокація не спрацювала. “Мовні кіллери” виявилися занадто грубими у своїй брехні, але СБУ це не бентежило, організація поспішала, тому й провалилася з своєю підлістю, брехнею та підступністю. Це зрозуміли всі інтелектуали.

СБУ своє зухвалістю та упередженістю проти В.Ідзьо знову “дало маху”. Нашвидко запущені заяви-провокації та дискредитації обернулася ляпом, оскільки виступали проти “злагоди президента В.Ющенка”. Складалось враження, що СБУ виступило з лозунгом: “Бий своїх, щоб чужі боялись”. Заради дискредитації одного В.Ідзьо СБУ вирішило безневинно знищити усі реально діючі, очолювані В. Ідзьо, українські організації разом: і Український Історичний Клуб, і Український Університет м.Москви.

Як бачимо, заради однієї людини СБУ у своїй агонії та люті, за довгі десятиліття гасання всією корумпованою мафією (міліція та спецслужби), знищує у наш час діючі і добре улаштовані українські організації в Москві. Засобами, які демонструє дискредитований агент та провокатор Шишов – розвалювача української справи у Москві, – СБУ вдається до крайніх заходів.

Історичний ракурс 20-ти літньої проблеми терору над В.Ідзьо стає зрозумілим. Як бачимо з документів, КДБ СРСР завело справу на Віктора Ідзьо ще в 15-ти літньому віці і з цього часу оголосило йому та його сім'ї жорстокий терор. Вже з 1976 до 2006 року КДБ (а з 1991 року необеріївські бандформування КДБ – СБУ) займається щоденним активним терором, провокаціями. Фактично в цю “справу втягнутий весь мафіозно-корумпований орден терористів та вбивць”. Оскільки як і в СРСР так і в новоспеченому режимі, українських патріотів намагаються утримувати в інтелектуальному та фізичному рабстві, справа з оправданням та покараннями мафіозно-корумпованої організації не відбулася. З 1991 року новий режим, залишаючись фактично на старих принципах, до 2006 року не спромігся нічого зробити для покарання КДБ за злочини проти українського народу. Всі хто боровся за незалежність України внаслідок кадебіських інсинуацій та провокацій залишилися на узбіччі української історичної парадигми та справедливості. Фактично, КДБ з своєю багатомільйонною структурою агентів залишився при владі і продовжив криваві злочини над українськими патріотами в незалежній Україні. Всі подальші апеляції до Л.Кравчука, Л.Кучми та В.Ющенко залишилися поза розумінням вирішення проблеми. Натомість, СБУ робила все для терору, провокацій, дискредитації, фізичного знищення оскаржувачів. В цю епопею практично були втягнуті всі спецслужби та правоохоронні органи України, Росії та Польщі, їх агентура, на території і за участю яких велась вся ця “робота”, включаючи і організацію фізичного знищення.

Вершиною епопеї цього часу була особиста зустріч, прийом, в президента України Л.Кучми, який з усією притаманною йому простотою чесно сказав: ”Щоб Вас оправдати, треба когось покарати, а офіцери та генерали КДБ-СБУ ще ніколи не карались за багаточисельні злочини проти українського народу, української інтелігенції й в тому числі проти Вас. В цьому причина всіх ваших бід –

провокації СБУ, дискредитація та організація над Вами насилля та можливо вбивства” – наголосив Леонід Кучма.

Після цього СБУ більш жорстоко почало нападати на організації Український Університет та Український Історичний Клуб, оскільки власне від цих організацій Віктор Ідзьо був представлений президенту України Л.Кучмі, власне, керуючи цими організаціями він став доктором наук, професором, академіком російським та українським. Епопея дискредитації стала реальною в 2006 році, тобто в час 20-ліття організації бандформуваннями КДБ-СБУ політичної та кримінальної справ. Оскільки, оправдальних вироків у новому тоталітарному режимі Україні українським патріотам не дають, СБУ вирішила довершити почату фабрикацією нової кримінально справи, замість шпигунської, яка стала неактуальною. Задля цього появились провокатори, агенти дописувачі, які поширювали слухи, відверту брехню, різного роду статті, заяви. В основному це добре перевірені провокатори, які “скакали в свій час по камерах, продавали українських патріотів і навіть кардиналу Й. Сліпому в камері кашку варили”. Всі вони з 1991 року по завданню СБУ одягнули вишиванки і “зробились патріотами”. Однак все це була перелицьована найжорстокіша агентура КГБ-СБУ, якій вже нічого було втрачати. СБУ зробила їх “січовими стрільцями”, “воїнами УПА”, про що неодноразово наголошувала громадська думка. Власне вся ця провокаторська рать стала біля написання доносів “правдошукачів” та “виявлення діяльності УУМ та УІК у Москві”, не зробивши у громадському житті в Москві нічого, навпаки, розвалюючи вище названі українській організації і сприяючи їхньому зникненню.

Чергова скарга В.Ющенку мало не коштувала життя Віктору Ідзьо під час Помаранчевої революції на Хрещатику, але відповіді на неї немає досі, як і на всі попередні (за 30 років) скарги, оскільки, в новоутвореному рабовласницько-

тоталітарному режимі Україна, відповіді не дають, документи видають хіба що на кладовище, а згодом агенти СБУ оскверняють і плюндрують могили українських патріотів. Прикладом є неодноразові підриви пам'ятника С.Бандері в с.Угринові.

Сьогодні у необеріївських бандформувань тактика простіша, СБУ за певним “міліцейським сценарієм” просто відрізує голови і вбиває – В.Чорновол, І.Білозір, Г.Гонгадзе і т.д. Годі чекати відповіді від правоохоронних органів на вбивство Володимира Івасюка, оскільки всі вбивці ще живі і є персональними пенсіонерами КГБ. У головорізів одна відповідь – вбивство, дискредитація, терор, провокація.

Не бажаючи вирішувати проблему 30-річної давності, нові ілюзійні та маніпуляторні після Помаранчевої революції продовжили терор та репресій, а після заяви на адресу президента В.Ющенка продовжили дискредитацію автора цього інформаційно-аналітичного дослідження.

На нову скаргу на адресу президента В.Ющенка, яка була озвучана на шпальтах Наукового Віника УІК, СБУ відповіла терором, провокаціями, дискредитаціями над фактично беззахисною людиною. На конкретну заяву, яку передав В.Ющенку академік П.Кононенко і яку перехопив передовий і бойовий загін СБУ, заявник зазнав лише посилення терору. Ось і всі наслідки Помаранчевої революції. За що боролись на те і напорились. На офіційну заяву президенту В.Ющенку – дворічне мовчання, очевидно, отруєння діоксином та постійне лікування унеможлиблює розгляд клопотань громадян.

За таких неправових обставин СБУ залишається оплотом сучасної корупції, еталоном терору, насилля, провокацій, вбивств та дискредитацій над українською інтелігенцією, що бачимо, хоча би із довготривалої справи Гонгадзе та 30-ти літньої заминання сфабрикованої кримінальної та політичної справи В.Ідзьо.

В 2006 році СБУ в честь офіційного 20-ти літнього терору, провокацій та дискредитацій над Віктором Ідзьо, вирішили організувати ряд провокацій в підконтрольних органах фіктивної науки, літератури та бульварної преси, яка ще з радянських часів була заплямована як “кадебіський рупор радянських комуністичних письменників”. Рупором контррозвідки СБУ, провокатором і дискредитатором вона залишається і сьогодні. Аналіз “анналів” цієї бульварщини, як зробив висновок Ю.Андрухович, дає право наголошувати, що ця стара кадебіська письменницька мафія і сьогодні по завданню СБУ “воює з вітряками”, результат цієї війни – нульовий, а саме – відсутність добротної української літератури.

Епопея такої писанини скарг на В.Ідзьо має давній “кадебіський” характер. Вперше, у 15-ти літньому віці організували “участь в буржуазно-націоналістичних організаціях”, а 20 років тому появились дуже замарані агенти, які в епоху КДБ, в Івано-Франківську, написали скарги за наказом керівників КДБ. Всі вони направлялись одні в міліцію, другі в пресу. Тому не дивно, що СБУ через підконтрольну міліцію, пресу організувала терор двадцять чотири години в добу. Фактично терор не припинявся, просто він в 2006 році, після написання скарги президенту В.Ющенку, в зв'язку з 20-ти ліття фабрикації кримінальної та політичної справи, надзвичайно посилювався. Ще з більшою снагою СБУ почали фабрикувати нову кримінальну справу, організовувати дискредитацію в суспільстві з метою прикрити стару ганебну справу 20-ти літньої давнини.

Оскаржити всі ці дії як тодішнього, так і сучасного тоталітарного режимів не можна, оскільки влада з своїми ілюзіями про права людини, закони, мовчить роками з відповіддю, очевидно надіється на терористично-дискредитаційну звитягу СБУ.

Таким чином “сфабрикована справа №12 в 1986 році”, із-за повної корупції ніяк не кристалізується в рік її 20-ти

ліття. Фабрикацією в Івано-Франківську політичної та кримінальної справи бандормування СБУ, як правоприємники терору КДБ, на передодні IV Всесвітнього конгресу вирішили підкріпити дискредитацією через всю наявну агентуру. Практично у цей шабаш включилася вся наявна агентура з України, Росії, Польщі, це виглядало дуже комічно. Здалося що бандформування СБУ з'їхали з глузду. Всі тверезо думаючі люди почали говорити про епоху В.Януковича та дискредитацію В.Ідзьо, як про епоху неправового тоталітаризму чи фашизму, яку реінкарнувало через призму терору та насилля СБУ.

Не отримавши ніяких дивідендів від “дискредитаційного галасу” та нападів агентури, СБУ, це при тотальнім переслідуванні, постійній моральній атаці, вдалися до вигнання з роботи, розвалу організацій та їх практичного знищення. Таким чином в цю пору внаслідок терористично-дискредитаційної діяльності СБУ, українські організації в Москві майже всі розгромлені, а Український Університет внаслідок важкого провокаційно-терористичного “атентату” СБУ з шести відділів скоротився до двох – українознавчого і технічного – без ніякої перспективи на майбутнє.

Можна чесно сказати, що внаслідок терору та дискредитації СБУ голови УІК і ректора УУМ, професора, академіка Віктора Ідзьо, доля та робота цих останніх реально діючих українських організацій в Москві в 2007-2008 роках стає проблематичною.

За таких обставин, приходиться з великими труднощами витримувати щоденні рецидиви тоталітарного режиму та його передового бойового, корумпованого, загону головорізів з СБУ.

В 2006 році необеріївські бандформування підступно напали на останній оплот наукової та громадської думки – Науковий Вісник Українського Історичного Клубу та Науковий Вісник Українського Університету в Москви, зробити всі

спроби на гранях різнобарвних провокацій та дискредитацій, щоб заборонити “своїм розумінням демократії” вихід єдиних українських друкованих органів і зокрема припинити потоки правди про криваву діяльність головорізів та вбивць з СБУ. Вже не раз СБУ викрадало з бібліотек, знищувало Наукові Вісники Українського Історичного Клубу та Українського Університету, які редагує В.Ідзьо книги, монографії Віктора Ідзьо, забороняло вченим посилатися на них, лякаючи вчених різними карами. Вчені в Києві, Івано-Франківську мали проблеми після зацікавлення працями В.Ідзьо через те, що ці праці несли правду про терористичну діяльність СБУ.

Така демократія терору в Україні не дозволяє говорити, що ця країна на шляху до європейської правової держави, що ця країна взагалі впроваджує сьогодні демократичні інститути, стоїть на сторожі прав людини, непорушності законів.

Борючись з терором організованим СБУ, Наукові Вісники помістили аналітично-критичні статті на які, як ми констатували вище, дуже жорстоко, що притаманно до цієї “демократичної організації” дискредитаційним опусом Шишова та терором всієї агентури, відповіло СБУ. Ми це зустріли спокійно, оскільки зрозуміло, що іншої реакції бути не могло.

Наголосимо, що аналіз джерел в останню пору “антикризової коаліції при владі” СБУ з більшою силою намагаються “жити по поняттях” і розвиватися за своїми власними стандартами демократії в Україні, орієнтуючись на терор, провокації та дискредитацію, оприділюючи тим самим тактику і стратегію сучасної України, яка в 2007 році не змінилася.

Як бачимо, старий лозунг в СБУ: “Бий та знищуй своїх, щоб чужі боялись!” залишається актуальний. Ось і вбивають, і знищують усе українське як в Україні так і в Москві, зокрема, Український Університет та Український Історичний Клуб руками найнятих СБУ доморощених провокаторів та перевертнів, що є предметом нашого подальшого дослідження.

Список використаних джерел та літератури:

1. Главный Архив Российской Федерации (ГАРФ). Москва. Дела №66, листы: 130-131, листы:245-248, листы: 285-287, листы: 356-359, листы: 401-418,
2. Ідзьо Віктор. Українська Повстанська Армія – згідно аналізу свідчень німецьких та радянських архівних джерел. - Львів. Сполом. 2005, 208с.
3. Ідзьо В.Сучасний терор та тероризм в Україні –початок XXI століття – 20 років офіційного терору.-М.2006, т.XI, с.202-206.
4. Політичний терор та тероризм в Україні. XIX-XX століття. Історичні нариси. - Київ. Наукова Думка.2002, с.548-556, с.557-573, с.574-589, с.650-655, с.656 –677, с.788-797.
5. Семеряга М.С. Злочини радянського режиму, як гальмо на шляху до побудови правової Української держави (рецензія на статтю Ю.Щікочіхіна “ “Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України”. Научный Вестник Украинского Исторического Клуба.- М.2001.
6. Симеряга М.С. Российское государство и современная украинская диаспора (розмішлення над процесами и историей взаимоотношений). Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. - М.2005, т.XI,с.157-160.
7. Щікочихин Ю. Последняя жертва Малой земли. Литературная газета.- М.1989, 13 августа.
8. Щікочіхін Ю. Остання жертва Малої землі.(передрук). Галичина. - Івано-Франківськ. 1989, 16 жовтня.
9. Щікочихін Ю. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьгоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. - М.1999, с.168-170.

Аналіз становлення та розвитку державності в Україні у 1991 - 2007 роках на прикладі діяльності спецслужб КДБ-СБУ.

Настав 1991 рік, рік відновлення Незалежності України, за яку у продовж багатьох століть боролися і вмирили кращі представники української нації.

Радів і святкував День Незалежності і автор цього дослідження, який з 15-ти років свідомо боровся за відновлення української державності. Зараз, уже зрілим істориком, плакав надію, що з незалежністю України, всі кати з Комуністичної партії України та КДБ, які організовували голодомор, геноцид, терор та тероризм в Україні протягом усього радянського періоду історії України, які боролися проти українського народу, української інтелігенції, зокрема, і ті, що фабрикували кримінальну та політичну справу, організували терор та тероризм проти автора цього дослідження та сім'ї, будуть покарані за скоєні злочини.

Автор цього дослідження вважав, що проти adeptів тоталітаризму, тиранії та зневажувачів української історії, літератури, мови, культури нова українська демократична влада, як наголошує правозахисник та довголітній політв'язень, а нині Герой України Левко Лук'яненко, буде організовано відкритий демократичний "Нюрнбергський процес-2".

Оскільки автор, теж вважав, що своєю боротьбою вніс вклад у відновлення незалежності України, то в контексті загального процесу над комуно-кадебіськими злочинцями і ворогами українського народу "Нюрнбергський процес-2", всі adeptи комуно-кадебістської системи, згідно надання всім злочинним діям правових висновків, будуть покарані, а ті, що не будуть покарані пройдуть відповідну "люстрацію".

При цьому мова йде не про жорстокий терор, та тероризм, застосування, біологічної, біохімічної та психотропної зброї, цькування всією агентурною системою 24 години на добу, прослуховування телефонів притаманний для сучасного тоталітарного режиму в Україні, всі аксесуари якого застосовують у продовж 30-ти років необеріївські бандформування КДБ, в подальшому СБУ проти автора цього дослідження, а справедливе, з наданням для захисту кваліфікованих адвокатів, можна сказати, гуманне, достойне цивілізованої європейської нації, судове розслідування над злочинцями, які скоїли злочини проти українського народу, в рамках дотримання прав людини та всіх європейських норм судочинства та європейського права.

Суд над комуно-кадебіськими злочинцями повинен бути організований, не заради помсти, не методами та шляхом організації дискредитацій та фабрикації нової кримінальної справи, не шляхом тотального переслідування та терору, що робить, КДБ-СБУ, залучаючи спецслужби Польщі та Росії, майже 30-років, над автором даного дослідження, а шляхом відкритого чесного на європейському рівні великої правової європейської держави Україна, з трансляцією по телебаченню, як наголошує Левко Лук'яненко, судового розлідування над комуно-кадебістськими злочинцями, які скоїли злочини проти української нації, під назвою "Нюрнберзький процес-2".

Однак, навіть через 15 років цього на сталося і необеріївські бандформування, "перевертні" КДБ-СБУ і сьогодні тероризують автора цього дослідження і його сім'ю, намагаються сфабрикувати засобами терору, залучаючи до нового злочину агентів КДБ-СБУ, брудні доноси та провокації, нову кримінальну справу і тим самим затерти раніше сфабриковані "справи", які були організовані КДБ проти автора цього дослідження, згідно яких начальник контррозвідки по Івано-Франківській області

полковник Лісовський мав би на цілком законних підставах отримати вищу міру покарання, як цього просила в суду прокуратура. Однак, КДБ, а з 1991 року генетично модефіковна і корумпована мафія СБУ, намагається уникнути покання за 30-ти літній терор та тероризм, в радянську епоху (1975-1991), та в епоху української незалежності (1991-2007), тим самим скрити, в першу чергу, перед українським народом, порушення прав людини, судочинства та наявність терору та тероризму в сучасній “демократичній”, за їхніми висновками, Україні.

Для цього у СБУ будь які методи допустимі – від вбивства до терору і сучасного тероризму.

Все це у вищевикладеній сукупності дає підстави вважати СБУ терористичною організацію.

Вже сьогодні, після “кравчукізму” та “кучмізму”, українці у повному розчаруванні владою, близько 7-ми мільйонів українських патріотів, не повій, як виразився гарант Конституції – голворізі Л.Кучма, змушені із-за безвихідного правового становища, терору та тероризму влади та СБУ покинути Україну, однак, згадаймо, а які надії і сподівання були в національно-свідомих українців у 1991 році, та всі вони виявилися марними, оскільки в подальшому вбивства та терор репресивної машини СБУ, змусив значну частину українських інтелектуалів рятувати своє життя з безвихідного становища і втікати з Батьківщини!

Всі національно-свідомі українці в 1991 році мали надію, що українська мова, українська культура, література та наука на принципах української національної ідеї та національної концептуальної позиції української історії, літератури, філософії та навчання, запанують у всій українській інфраструктурі від Дону до Карпат, однак, за 16 років незалежності цього теж не сталося.

Після 1991 року національно-свідома українська інтелігенція один на один залишилася з комуно-кадебістським

охвістям, яке перефарбувавшись і надалі залишилось управляти і розкрадати Україну, експлуатувати та русифікувати український народ. За таких обставин, національно-свідомі українці залишились неадаптовані до “нової української кадебістської брехні і бруду”, “нового українського комуно-кадебістського відстійника” українські емігрантські центри та українські дисиденти, які по 25 років відсиділи у радянських катівнях і вийшли на волю не за сприянням нового “українського уряду”, а за допомогою клопотань, як за Івана Кандибу, президента США Біла Клінтона, не були допущені до влади...

Більшість із них, як поет Володимир Ковалик та інші, не прийняли посткомуністичного ладу в незалежній Україні та покинули її.

Слід наголосити, що на період 1991 року в Україні українська національна еліта, яка опанувала владу складалася з бувших перевертнів, які 70 років, як члени КПРС, вірно і рабськи слугувала тоталітарному режиму, славили Леніна та КПРС, в лавах якої спільно з КДБ до 1991 року нещадно боролася з українським буржуазним націоналізмом.

Еліта емігранська та дисиденська, що вийшла з катівень була слабка і не організована, звичайно, впливати на політичні та державницькі настрої в Україні в умовах добре улаштованого тоталітарного механізму КПРС-КДБ не могла, не мала організаційної сили та фахово підготовлених кадрів.

Весь галас в подальшому піднятий комуно-кадебістським рупором радянських комуно-кадебістських писак “Літературна Україна”, який як лис Миката, перефарбувався з червого у жовто-голубі кольори, був чисто одіозним комуно-кадебістським викрутасом, утворенням та трубадуратом, який значного впливу на перебіг державних, культурних та літературних процесів не мав і не міг мати, оскільки комуно-кадебістські літератори, як і взагалі комуністи, з волі своїх кагебістських хазяїв стали “демократами”, хоча давно вже

зdiskредитували себе боротьбою з “українським буржуазним націоналізмом” в очах українського народу.

Вся ця феміда, задля годиться очолила, придумані КДБ – “демократичні організації”, які очолили з волі КДБ покинувши партію напризволяще комуністи: поети, письменники, особи недержавного мислення і недалекоглядні у плані розбудови української мовної, літаратурної, культурної та національно-державної інфраструктури українського народу.

Висунутий КДБ на першу роль в “українському національно-визвольному русі”, цей “бомонд” в 1991 році, ці перелицьовані в націонал-демократів та рухівців комуністи, виявився неспроможними вирішувати національні, мовні, літературні та культурні проблеми українців, про державницькі питання й годі говорити, чим і скористалася стара комуно-кадебітська гвардія, добре облаштована і організована ще КДБ СРСР.

Таким чином, власне з самого початку комуністично-кадебітська феміда, полишивши партквитки з волі КДБ непокараною за багаточисельні злочини проти українського народу, постала з волі КДБ як “мессія” біля нового “українського державного корита” і стала базовою основою нового терору та обкрадання українського народу, феноменом збагачення, корупції та дискредитації всього українського, що український народ пожинає через 16 років незалежності.

На жаль, незалежність України, яка дісталася так легко, швидко та дешево, без крові, не як в Прибалтиці, а дешевий сир буває тільки в мишоловці, після “раптового” розвалу Радянської імперії, стала здобиччю комуно-кадебітської мафії, яка фактично за довгі роки тоталітарного режиму, узурпувавши владу, перетворила всю українську інтелігенцію на придаток комуно-кадебітського режиму, фактично в керованих рабів УРСР – української рабовласницької республіки, які в боротьбі за корито, довгі роки під акомпонементи КДБ співали диферамби комуно-

кадебіським вождям, одночасно знищуючи один одного доносами-провокаціями та дискридатаціями.

Більш мужні, ті що відмовилися від співпраці з КДБ, були затравлені, проти них були організовані кримінальні і політичні справи, різного роду доморощеними провокаторами, яких наблизили до нового “українського комуно-кадебістського коритця”. Всі почали по завданню КДБ, яке само себе проголосило, для годиться, СБУ, терор над дійсно патріотичною українською інтелігенцією, українським народом.

Щоб не допустити незалежні політичні сили до вже “української влади” і в парламент, КДБ в Україні, яке самопроголосило себе СБУ з 10-мільйонною системою провокаторів, вжив заходів, організувавши жорстокий терор, провокації та дискридатації в пресі та в “скадебізованій громадській думці”, контрольованих засобах масової інформації, в яких складали брехливі пасквілі на патріотичних людей. Тих, яких різними хитрощами і провокаціями не змогло зломити і завербувати в радянську добу і в перше десятиріччя незалежності, в ноутворену посткомуністичну систему вже під назвою Україна.

Таким чином нова незалежність в перехідний період була організована, керована і в повній мірі маніпульована вишуканими фахівцями терору і тероризму з 70-ти літнім стажем діяльності за плечима.

Фактично, вся наявна агентура КДБ, як по команді одягнула українські однострої та вишивані сорочки, а це так звані “прогресивні комуністи”, “новоспечені демократи”, “перевертні комуністи-писаки”, “баснописці та трубадури радянської епохи”, які посмілішали і очолили “перебудову”, “демократію” та інші організовані КДБ в посткомінустичній Україні “організації” та “партії”, які появилися в Україні, як гриби після дощу. Одже, шляхом маніпуляцій, була створена “віртуальна демократія“, яка під собою, окрім системи “потьомкіських хаток“, яку по команді КДБ можна було

розвернути і миттєво звернути, немала ніякого законодавчого підґрунтя, а значить не була затвержена Конституцією Української держави, з усіма впливовими з цього правовими та законодавчими наслідками.

Однак, цю бутафорію свідомо розвинули, не хто не будь, а комуністи-письменники, які в рамках централізованого механізму розгорнули, не будучи політиками державницького напрямку, централізовану політичну діяльність.

Якщо розглянути питання по суті, навіщо українським письменникам централізована письменницька чи політична організація? Адже за всю історію українського письменництва, в такій організації не було такої необхідності. Кожний український письменник починаючи від В.Наріжного, М.Гоголя, Т.Шевченка, та І.Котляревського, зокрема, І.Франко, М.Коцюбинський, Л.Українка, В.Стефаник, як і сьогодні Ю.Андрухович, О.Забужко та інші вершили і вершать свої геніаліні твори індивідуально і саме їх, а не письменницький централізований колгосп, знає вся Європа, весь світ. Власне, вони є лауретами престижних європейських літературних премій. Українська поезія та проза протягом всього XIX-XX століть, була справою індивідуальною, оскільки в такий спосіб кожний український патріот в рамках тоталітаризму міг розкрити себе індивідуально. Як засвідчують історичні факти “ніхто ніякий колгосп не придумував”, наприклад, письменницький. І тільки комуно-кадебістська система придумала “письменницький колгосп”, щоб загнати українську письменницьку думку в “совєтське стойло”, і в потрібний момент, що робилось не один раз, всіх українських письменників, звинуватити в українському буржуазному націоналізмі і розстріляти чи взяти, як це було в 70-90 роки XX століття під кадебістський контроль.

Така ситуація, оскільки це вигідно КДБ, залишалася до 1991 року в Україні, незмінною, орган комуно-кадебістських

письменників був органом чиновницької бюрократії в Україні. Тому правий визначний український літератор Ю.Андрухович та інші, які відкинули свою участь, за будь-яких обставин у дискредитованій та диградованій феміді комуно-кадебістських писак у 1991 році.

Як відомо, в такі створені КДБ та підтримані СБУ, одіозні організацій, фактично репресовані письменники та дисиденти не допускались, оскільки КДБ призначила в ці організації своїх бувших членів КПРС, які, з наказу КДБ, відмовилися від членства в партії і стали демократами і патріотами України, залишаючись надалі “чільними мененжерами” біля вже “українського партійного корита”, яке сьогодні, в залежності від кольору, дає немалі прибутки.

Історія та архіви показують, що на самому ділі великими вождями, вченими, літераторами, вони стали з волі та підтримки КПРС та КДБ, коли будучи найлютішими воргами українства і доморощеними провокаторами з великим стажем, всі ці “великі люди” поставлені біля нового українського корита в 1991 році, фактично зійшли на маргінез, оскільки своєю “невтомною діяльністю” за 16 років незалежності сьогодні привели Україну до руїни, до відновлення “комуно-кадебістского тоталітарного, антиукраїнського режиму”.

Водночас з добре вишкolenих провокаторів, агентів КДБ, бувших членів КПРС, які раптово з волі КДБ стали “рухівцями”, “демократами”, “націоналістами”, “бізнесменами”, “вченими” – були організовані “демократичні” та “прогресивні” українські організації і партії, які розпочали рух, який привів до занепаду державних стуктур в незалежній Україні, подальшого занедбання української мови, літератури та культури, що ми яскраво спостерігаємо через 16 років їх господарювання.

КДБ дуже ретельно контролювало все політичне, наукове, літературне, громадське та культурне життя в незалежній Україні насаджуючи всюди свою добре вишкolenу та перевірену доносами, провокаціями,

вбивствами, дискредитаціями істинних патріотів впродовж десятиліть, агентуру.

В усі “потрібні” ніші науково-культурного та політично-громадського та релігійного життя були посаджені “наші перевірені раби КДБ”, які з волі своїх кадебістських хазяїв “розкручували в дозволених рамках і дозах”: українську мовну, літературну, культурну, наукову та “українську державну справу”.

Без сумніву, жорстокий та людиноненависницький апарат КДБ маючи фактично всю повноту влади над українським народом та його псевдоінтелігенцією оскільки вся 10-ти мільйонна “комуно-кадебістська агентура”, яка була всеціло підпорядкована КДБ, у повному складі без будь-яких змін залишилася при владному “кориті” в незалежній Україні. Як вона розвивала в Україні україномовну, наукову, літературну, культурну та україно-інформаційну інфраструктури, це цікаве запитання, яке ще чекає своєї наукової, а в подальшому, прокурорської та судової відповіді згідно вимог статті 10 Конституції України.

Однак, на 2007 рік ми бачимо фактичне зникнення української мови, літератури, українського інформаційного, наукового, освітнього та культурно українського простору в Україні. За гуманітарною українською наукою, не розвинувшись, загинула українська технічна наука. За українську науку з українською мовою викладання, хоча би на прикладі Києва, через 16 років, як наголошують ці псевдодемократи, українцям, ще треба довго боротися.

Натомість маємо широку мережу нацменшинських, передусім російських та російськомовних науково-освітніх та громадських організацій: “Слов’янська партія”, “Руский Блок” та інші. Проглядається в Україні домінування їхнього мовного, культурного, релігійного та інформаційного простору, що складає вже національну загрозу українському, літературному та культурному, так і мовно-інформаційному простору України. Весь цей нацменшинський “бомонд” задурманював і грабував

український народ, знищував українську національну, мовну та культурну інфраструктуру, а сьогодні прагне ввести двомовність.

Де ж у цей час була сама СБУ та організовані нею “українські” наукові, освітні, інформаційні мережі та засоби масової інформації, українські державні структури, невідомо, однак відомо, що українці в Українській державі з 1991 по 2007 роки зійшли на маргінес свого національного та культурного розвитку.

Де була Спілка письменників України з своїм приславленими “літературними фахіцями”, розкрученими в тоталітарну пору та її друкований орган, що воює з вітряками – “Літературна Україна”, чим же займалася ця письменницька феміда? Як боролась за український народ, утвердження української літератури, мови, культури? – запитання чекає своєї відповіді, наукового аналізу та осмислення.

В цей же час бачимо, що сама російськомовна етнокультура та політична структура під старою маскою комуністичної партії, прогресивно-соціалістичної партії, соціалістичної патрії, зробили неймовірне, з метою узаконити своє криваве функціонування і швидко адаптуватися до нових умов, оскільки повністю, за допомогою відновлювачів своєї діяльності – СБУ, контролювала всю ситуацію в Україні і тому з метою самозбереження, швидко придумали зміну самоназв, які успішно адаптували в 1992-1993 роках. Як бачомо, реінкарнували себе і бандформування КДБ змінили назву і самопроголосили себе Службою Безпеки України (СБУ), що спочатку було сприйнято, немов би на зразок, СБ проводу ООН.

За нових умов практично без будь-яких зусиль в подальшому СБУ утверджує свою владу над українським народом, дуже жорстоким терором над незалежною думкою та інтелігенцією, хитро-мудрими ідеологічними сплетіннями новоявлених антиукраїнських монстрів.

Через призму майже двоєрічної відлиги, знову в Україну повернулася, російськомовна партноменклатура, в якості

Компартії України, розплоджується невідома і непотрібна українському народу, по суті антиукраїнська, Соціалістична партія, Прогресивна-соціалістична партія, Русский блок, російська мова, російське радіо, російськомовні газети, телебачення, одним словом, всі аксесуари антиукраїнства, які впровадив ідеолог КПРС Л.Крачук і підтримав, ще один україножер та вбивця і терорист всього українського – парторг Л. Кучма. Власне він, як спрут, розвів антиукраїнських мільярдерів: Пинчуків, Ахметових та інших українофобів і фактично розікрав, за допомогою антиукраїнської мафії, до нитки всю Україну.

Разом з утвердженням перевертнів та російськомовних манкуртів з так званої корумпованої мафії КДБ, ідеологів та парторгів КПРС, чи масонського ордену, який узаконився як Служба Безпеки України (СБУ), в українському суспільстві розпочалось відновлення комуністичної преси з російськомовним гатунком, яка розпочала “трубадурилити віковічну дружбу братніх народів”. Все це, непотрібне для українського національного буття, реінкарнував ноутворений перевертень, який стояв на засадах україножерства, новий монстр – СБУ за допомогою членів своєї відданої агентури та інші антиукраїнські, російськомовні організації, телеканали, газети, які з благословення СБУ та на відміті агентурою СБУ брудні, вкрадені в українських робітників та селян, гроші, повертаються у вигляді “передової, продвинутої телекомпанії з російськомовним сленгом, яка має створити новітнє російськомовне благо для українців” .

З часом нацменшини посіли в новоутворенім антиукраїнським комуно-кадебістським відстінику – Україні всі ключові економічні та політичні позиції, розікрали всі важливі економічні надбання українців за останні 100 років. Всьому цьому сприяла антиукраїнська мафія Кравчука та Кучми, фактично звівши українців в Україні з 1991 по 2007

роки на маргінез політичного, економічного, мовного, літературного та культурного життя.

Вся система СБУ, фактично від самого початку до сьогоднішнього дня очолювалася антиукраїнськими елементами, які старалися утвердитися на фальшивих російських культурно-політичних та етнічних тенденціях. Вся структура СБУ, з своєю багатомільйонною агетурою залишалась добре відпрацьованою тоталітарною системою терористів та вбивць українського, національного, передусім мовного та культурного життя.

Російськомовний в переважній більшості, по суті масонський орден СБУ завжди був і є байдужий, брутальний до українського національного, громадського руху, української історії, літератури, мови та культури.

Все українське національне та культурне дещо було відроджено в 1991-1995 роках, в подальшому фактично з волі Л.Кучми, та його каральної системи, було жорстоко знищено, сплюндровано, розграбовано, що вилилося “неспрацюванням української національної ідеї у Л.Кучми”.

Фактично перевертні, які працювали у Кучми, а це “російськомовні фахівці, виховані на антиукраїнській традиції радянських часів, кадебісти всіх мастей та стукачі і провокатори, дискредитатори всього українського національного та культурного простору, за десять років добили все українське, україномовне, літературне до ручки”.

Аналіз фактів засвідчує, що всі вони не знають української історії, української літератури, смутно уявляють собі українські звичаї традиції, їм погано знайома українська культура, українська книга та, основне, вони ненавидять українську мову. Вони “професіонали” і готові вбивати “націоналістів” при любій погоді. Все, що вони усвідомили, за 16 років свого хазяйнування, як наголосив Л.Кучма, що “Україна не Росія”.

В цей час у більшій мірі агентура СБУ, російськомовний центральний апарат, генералітет, який пристосувався до

нових “українських державних умов” повністю складалася із російськомовних та нацменшин, головно традиційно з євреїв та росіян, які на основі російської мови, літератури та культури, фактично знищили українську мову, літературу, культуру і намагалися засобами “Верок Сердючок” створити нову “субукраїнсько-російську суржикову культуру” їхньої української держави, яка мала перейти з часом в російську мовну інфраструктуру, а двомовність це перша фаза такого мовного та культурного розвитку України в ближчому 10-ти літті, що видно із мовної, літературної та культурної доктрини гуманітарного віце-прем’єра Табачника з уряду Януковича.

Однак підвалини двомовності були закладні раніше. На цьому наполягав ще парторг великого заводу російськомовний монстр та манкурт Л.Кучма, як він сам всюди заявляв, вихований на культурі, літаратурі, мові Лермонтова та Пушкіна, а отже мові та культурі сусіднього великого народу.

Він дискредитуючи все українське в кінці своєї тиранії, фактично відмовився від усього українського і у продовж 10 років, в час коли управління своєю кадебістською системою, яка тримала його, злодія і вбивцю української інтелігенції, найбільшого ворога українського народу, головоріза, на плаву, наголосив: “Українська національна ідея не спрацювала”.

Тільки за такі діяння йому слід було висунути прокуратурою кримінальне звинувачення. Суддя Василенко висунув проти Л.Кучми низку звинувачень, однак СБУ, зуміла “замнути” проти Л.Кучми всі кримінальні звинувачення, і, фактично, його, злодія, розкрадача багатств українського народу, терориста української мови, літератури, культури, не було покарано за злочинну щодо українського народу діяльність.

Чому і навіщо СБУ “замнула” всі економічні злочини Л.Кучми, та його сім’ї? Та тому, що СБУ, склад якої складав чільних представників нацменшин, російського лоббі, вдалися до масового розкрадання українських

національних багатств, складів зброї та іншої техніки, яка належала українському народу після розпаду СРСР.

Все це вони робили тому, що боялися – колись національний український рух може зміцнитися і їм з награваним українським добром прийдеться, як їх голові КДБ України Голушку та іншим катам українського народу, втікати в Росію.

Слід наголосити, що і сьогодні влада манкуртів ще міцна і вони завзято, намагаючись ввести в Україні другу державну російську мову, правлять мовний, літературний, економічний та культурний бал на награваному майні, шантажуючи і провокуючи український народ, постійно погрожуючи то розколом України, наголошуючи, що східна частина відійде до Росії, то введенням другої російської мови.

Власне на чолі всіх цих злочинів стояв з самого початку і стоїть СБУ з усією своєю тупоголовою українською агентурою. Обікравши український народ, ці манкурти паразитують на українській толерантності.

Цій мафії все зійшло з рук і вони стали мільонерами. Так, це були привільні часи, коли “чільник” СБУ Є.Марчук торгував зброєю, як завзятий мафіозі. Не випадково на нього завели дві кримінальні справи за фактами торгівлею зброєю в Італії. В середині країни він діяв, як бандит, віддаючи накази вбивствами закінчити старі справи над націоналістами.

В цей час барони з контрозвідки та інших відділів спецслужб, жиріли не по днях, а по годинах, а український народ пропадав в злиднях, до 10 млн. національно-свідомих українців змушені були покидати Україну, оскільки Україна була державою не для українців, а для скадебізованих нацменшин, російськомовних манкуртів, які збагачуючись і не думали про український народ, його мову, культуру, історію.

Це була епоха, коли українську економіку перейняли нові єврейські орендарі та російські посадники, які так добре відомі українцям з XVI-XVIII століть. Тільки гетьман Богдан

Хмельницький знайшов істинний шлях приборкання свавілля над українцями. Гірко про це писати, однак факти говорять, що “псевдоукраїнський капіталізм” з самого початку мав антиукраїнські риси, антиукраїнське забарвлення.

Ми не будемо розглядати донецький корумпований клан бандитів і вбивць, за яким кладовища трупів, який тримається на криміналі і крові, а до української мови, літератури, культури та історії, як і мовного ареалу, не мав і не матиме в майбутньому, ніякого відношення.

Ми звернемо лише увагу на те, що він має явно проросійське, а отже антиукраїнське забарвлення. Донецький антиукраїнський корумпований клан слід називати представником російськомовної іноземної окупаційної культури, що складає величезну загрозу розвитку української нації.

Склад цього клану різношерстний. Однак домінують у ньому не представники корінної нації, українці, а нацменшини євреї та росіяни, та російськомовні, іменуємі українцями. Все це зразу перетворило цей клан, а фактично це бандформування в терористичний орган, який став на заваді розвитку українського національного, літературного та культурного життя в Україні, і захопив реальну владу, як в економіці, політиці, так і масовій, переважно російськомовній літературі та російській культурі, на телебаченні та радіо. Згадаймо жорстоке вбивство російського бізнесмена Курочкіна, тісно пов'язаного з В.Януковичем, посмертно оправданого українським судом.

Донецькі мафіозі окупували столицю України Київ, поповзли у Львів як в свій час варяги Рюриковичі в Україну, відібравши підступом, всю владу в добродушних українців.

Все це не могло би відбутися, без допомоги російськомовного монстра СБУ, який за допомогою своєї агентури утверджує гібридну, російськомовну масову культуру, принижуючи українців, українську мову, культуру

та літературу на їх власній землі, викинувши з ненавистю і жорстокістю, останню українську школу з Донецька.

Звичайно, російськомовний монстр, СБУ, утверджуючи манкуртну культуру, суміш російськомовної абривіатури з урахуванням українських етнічних процесів типу “Сердючка” на російській багатовіковій традиції, фактично зводять на маргінез сучасну українську національну культуру, українську мову, літературу, книжкову багатовікову традицію.

Що ж до КДБ-СБУ і бувших комуністів та агентів і провокаторів, так званих українських радянських письменників, то вони не змогли через холуйство і манкурство, свою продажність протистояти добре організованій СБУ, російській та єврейській етнокультурі, яка швидко розширила свій вплив в усіх регіонах України. Ці писаки, які творили нікчемну советську, незрозумілу українському народу, літературу та культуру, і яких КДБ перетворило в стукачів та провокаторів, алкоголіків та бабників, фактично послушних рабів, не змогли перебудуватися перед сильним літературним, мовним, добре організованим російсько-єврейським культурним тиском.

Оскільки система перетворила їх на гвинтики і шурупи, послушних рабів радянської системи, завданням якої було славити “комуно-кадебістське свавілля”, то, звичайно, в нових умовах ці “комуно-кадебістські трубадури” не змогли протиставити свої “старі советські писацькі цінності”, які нікому вже не були потрібні і не мали ніякої для молодого покоління українців цінності, російсько-єврейському мафіозному клану, не змогли поширити нове українське національне, оскільки були байдужі до нього, втілити у нове україно-культурне середовище для якого вони “советські писаки” завжди були байдужі та пасивні, а українському народу непотрібні.

Через всій скадебізований, дотований спецслужбами та комуно-партійними функціонерами стиль життя ці лжепатріоти і перевертні не утвердили в повній мірі

української новітньої літератури, культури, української національної ідеї та українського мовного ареалу. На жаль, слід наголосити, в перше десятиліття всі ці скадебізовані графомани, стукачі та провокатори, славили Л.Кравчука, Л.Кучму і разом з ними займались розкраданням українських народних цінностей, доводячи український народ до повного зубжіння, фактично нового культурного геноциду над українською мовою, культурою, літературою.

Фактично всі так звані “українські радянські письменники” пригріті советським коритом, в критичний для українського народу час, коли треба було відстоювати українську літературу, мову, культуру, національну ідею, розбіглись по норах. Коли треба було відстоювати Україну та її українське слово, її українську духовність, вони втікли і здали поле бою: український інформаційний простір, мовний простір, літературний, культурний простір російськомовним манкуртам та перевертням типу Ірини Білик. Опираючись постійно на спецслужби, будучи постійним їхнім придатком, спілка радянських письменників України, яку до речі придумало НКВС-КДБ з метою маніпулювати громадською думкою, не змогла, будучи антиукраїнським комуно-кадебіським зняряддям, далеким від українського народу, оскільки народ не читав, не поважав і не знав запродавців і перевертнів, так званих “українських советських письменників” з комуністичними догмами і партквитками, народ просто зігнував їх звернення і тому у відповідальний момент в час незалежності, не підтримав фальшивий галас перевертнів.

Що ж до української інтелігенції, яка дісталася Україні з радянського часу, то годі говорити, оскільки, як відомо з діяльності “Штазі”, вони писали доноси одні на других. Вся ця скадебізована “інтелігенція” об’єднана кадебістами в контрольовані організації, як от “Спілку радянських письменників України”, “Спілку радянської інтелігенції”,

“Спілку радянських журналістів” і т. д. стали керованими зграями “фахівців” в жорстоких лабетах КДБ, де одних письменників-комуністів вивищувала тоталітарна машина, інших принижувала, а ще інших, як от Д. Стуса знищувала.

Фактично на 1991 рік в Україні не було незалежної української інтелігенції, всі українські дисиденти, які відсиділи по 25 років не могли очолити таку жорстоку скадебізовану державу, оскільки кадебістська система ніколи не дозволила б на вивищення в президенти, озлоблених на все радянське, бувших зеків-націоналістів, тому першим президентом було обрано найлютішого ворога України та українського народу, української національної ідеї, комуно-кадебістського трубадура та ідеолога, який замавав себе жорстокими злочинами проти українського народу, Л. Кравчука.

Весь антураж з подальшим “українським національно-визвольним рухом”, який очолили бувші агенти КДБ та комуністи був ініційований КДБ УРСР, який фактично з своєю багатомільйонною агентурою залишилася при владі в Україні, прикрившись національним прапором та гімном. Однак реальної зміни в УРСР не відбулося. На довгі десятиліття на території України після 1991 року утвердився “комуно-кадебістський відстійник”. Основним гравцем в гуманітарній сфері та політичній діяльності залишилось КДБ-СБУ та їх найбільш довірені та перевірені ставленики – від єврейських та російських нацменшин. Треба наголосити, що КДБ-СБУ в перше десятиліття незалежності України, вдалося утримати в руках фактично всю владу, поставити до влади потрібну, пов’язану по руках і ногах з КДБ інтелігенцію, так званих, вчених, письменників, лікарів та вчителів, залишити всю систему стукачів та провокаторів біля старого комуно-кадебістського корита з новою назвою – Україна.

Структура КДБ-СБУ з, системою стукачів і провокаторів, донощиків, сталінсько-беріївською судовою, поліцейською та адміністративною системою, в перші 15 років незалежності,

як фенікс за одну ніч перетворилась в Українську і безастережно та безапеляційно продовжила своє функціонування в тоталітарному режимі під назвою Україна, з відповідним антуражем, бутафоріями, потьомкінськими хатками, які мали красивий зовнішній вигляд, як і всі ознаки та елементи віртуозно-віртуальної незалежної державності та елементи демократії.

Власне тому українська адміністрація першого українського президента Віктора Ющенка зіштовхнулася з таким спротивом у питаннях розбудови українського національного та культурного життя, оскільки на заваді став з розгалуженими мережами: економічний, російсько-культурний та мовний орден КДБ-СБУ з багатомільйонною російськомовною етноструктурою, інфраструктурою та агентурою, яка за “нейтральне ставлення до організації СБУ віртуальної Української державності” вимагала культурних прав, економічного збагачення та утвердження в Україні російськомовної системи.

В загальному, розігране КДБ УРСР шоу в перехідний період від УРСР до України, обман українського народу був організований майстерно, та продемонстрований низкою бутафорії, у яких старі ілюзіоністи, зуміли впровадити майстерно свою стартегію “державного панування та клонування КДБ-СБУ”. Тут нічого дивного немає, оскільки з 70 років ці бандити, терористи та вбивці правили в Україні, фактично, безконтрольно і нічого не змінили, та й змінити не могли, оскільки не вміли і не бажали.

Як заявив нещодавно, 29 червня 2007 року на святкуванні 100 річчя від дня народження головного командира УПА, героя України генерала Романа Шухевича, його син Герой України Юрій Шухевич: “Сьогодні ми ще маємо комуно-кадебістський тоталітарний режим з єврейсько-московською окупаційною владою, яка розікрала національні багатства українського народу при

допомозі баднформувань КДБ-СБУ, де остання фактично стала гаратном тоталітаризму і беззаконня в Україні. За Українську Україну, за народну владу нам і сьогодні, як і в 1991 році всім ще треба добре поборотись. Ми, українці, ще не маємо українських органів влади, українських спецслужб, всі, хто перейшли в СБУ фактично належали до комуно-кадебістської тоталітарно-репресивної системи”.

Кадебістська злочинна мафія в Україні, яка до певної міри і є тим критерієм нинішньої тоталітарної, неправової, антиукраїнської системи, не була покарана за злочини проти українського народу, української інтелігенції, зокрема, за отруєння першого українського президента В.Юценка діоксином, та за сфабриковані політичні та кримінальні справи проти української інтелігенції, за геноцид, організований проти українського народу, в відповідності до законів України, все це, по всіх вищевилжених аспектах, є предметом критичного розгляду та подальшого наукового дослідження.

Список використаних джерел та літератури:

1. Ідзьо Віктор. Українська Повстанська Армія – згідно аналізу свідчень німецьких та радянських архівних джерел. - Львів. Сполом. 2005, с.141-198.

2. Ідзьо В.Сучасний терор та тероризм в Україні – початок ХХІ століття – 20 років офіційного терору. Науковий Вісник Українського Університету. - М.2006. Т.ХІ, с.202-206.

3.Ідзьо В.Критичний аналіз становлення державності в Україні 1991-2007 роках на прикладі діяльності спец-служб. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу.-М.2007. Т. ХІІІ.

4. Ідзьо В.Сучасна тактика і стратегія терору та провокацій СБУ в першій чверті ХХІ століття -” або бий та

знищуй своїх, щоб чужі боялись...” Науковий Вісник Українського Університету.-М.2006. Т.ХІІ,с.194-199.

5. Кутянин Василь. Розмова з академіком, ректором Українського Університету в Москві, істориком Віктором Ідзьо. - Погляд №34(42), 23-30 серпня 2007 р., с.7.

6. Лук'яненко Левко. Нюрнберг-2. - Київ “Нова Пора”-2001,с.5-109.

7. Політичний терор та тероризм в Україні. ХІХ-ХХ століття. Історичні нариси. Київ. Наукова Думка.2002,с.548-556, с.557-573, с.574-589, с.650-655, с.656 –677, с.788-797.

8. Семеряга М.С. Злочини радянського режиму, як гальмо на шляху до побудови правової Української держави (рецензія на статтю Ю.Щікочіхіна “ Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьогоднішньої Росії та України”. Научный Вестник Украинского Исторического Клуба.- М.2001.

9. Щікочихин Ю. Последняя жертва Малой земли. Литературная газета. - М.1989, 13 августа.

10. Щікочіхін Ю. Остання жертва Малої землі.(передрук). Галичина. Івано-Франківськ. 1989, 16 жовтня.

11. Щікочихін Ю. Раби ГБ. Релігія зради - спроба аналізу терору та насилля Комітету Державної Безпеки (КГБ) та його наслідника Служби Безпеки України (СБУ) в 70- роки ХХ століття - першій чверті ХХІ століття на території сьогоднішньої Росії та України. Науковий Вісник Українського Історичного Клубу. - М.1999, с.168-170.

ЗМІСТ

Терор та тероризм в Україні в кінці XX та на початку XXI століття.	5
Сучасна тактика і стратегія терору та провокацій Служби Безпеки України над громадянами України в першій чверті XXI століття "або бий та знищуй своїх, щоб чужі боялись..."	25
Аналіз становлення та розвитку державності в Україні у 1991 - 2007 роках на прикладі діяльності спецслужб КДБ-СБУ.	41

ПУБЛІЦИСТИЧНЕ ВИДАННЯ

ІДЗЬО Віктор Святославович

**Сучасний терор і тероризм в Україні:
кінець ХХ — початок ХХІ століття**

Підписано до друку 14.09.2007. Формат 60x84/16
Папір офсетний. Гарнітура Аріал. Друк різнографія.
Умов. друк. арк. 3,72. Обл. вид. арк. 3,1.
Наклад 300 примірників.